

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง และผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

ตอนที่ 3 ผลการวิจัยเพิ่มเติม ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ และผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนตัวแปร
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปร
N	หมายถึง	จำนวนตัวอย่างทั้งหมด
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
Max	หมายถึง	คะแนนสูงสุด
Min	หมายถึง	คะแนนต่ำสุด
SE	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (standard error)
C.V.	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
Sk	หมายถึง	ค่าความเบ้ (Skewness)
Ku	หมายถึง	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
KMO	หมายถึง	ค่าไคเซอร์-ไมเยอร์-อลลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin)
χ^2	หมายถึง	ค่าไค-สแควร์ (Chi-square)
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
df	หมายถึง	องศาความเป็นอิสระ (degree of freedom)
p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual)
RMSEA	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Root Mean Squared Error of Approximation)
BE	หมายถึง	เมตริกข้อผิดพลาดเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายในแฝง (Beta)

GA	หมายถึง	เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายนอกแฝงและตัวแปรภายในแฝง (Gamma)
$\Delta \chi^2$	หมายถึง	ผลต่างของค่าไค-สแควร์
Δdf	หมายถึง	ผลต่างขององศาความเป็นอิสระ
TE	หมายถึง	อิทธิพลรวม (Total Effect)
DE	หมายถึง	อิทธิพลทางตรง (Direct Effect)
IE	หมายถึง	อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)

ชื่อย่อของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. perform	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (X_1)
2. social	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (X_2)
3. appear	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (X_3)
4. SSE	แทน	ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (K_1)
5. D_biep.1	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ พอ ๆ กัน (X_4)
6. D_biep.2	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (X_5)
7. D_biep.3	แทน	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (X_6)
8. ISE	แทน	ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (K_2)
9. PSE1	แทน	คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (Y_1)
10. PSE2	แทน	คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (Y_2)
11. PSE	แทน	ตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (E_1)

12. SocEF	แทน	ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (Y_3)
13. SocES	แทน	ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (Y_4)
14. SE	แทน	ตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม (E_2)
15. NAR	แทน	บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
16. DIS	แทน	ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย 1) ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง และ 2) ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 412 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 68.00 และเป็นเพศชาย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.89 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.91 เป็นนิสิตจากหลายคณะ ร้อยละ 99 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	117	41.80	65	49.20	182	44.20
ปีที่ 2	160	57.10	66	50.00	226	54.90
ปีที่ 3	1	0.40	0	0.00	1	0.20
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	2	0.70	1	0.80	3	0.70
รวม	280	100.00	132	100.00	412	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	88	31.40	39	29.60	127	30.80
จิตวิทยา	64	22.90	41	31.10	105	25.50
เภสัชศาสตร์	71	25.40	23	17.40	94	22.80
สหเวชศาสตร์	53	18.90	23	17.40	76	18.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	4	3.00	4	1.00
อักษรศาสตร์	3	1.10	0	0.00	3	0.70
รัฐศาสตร์	0	0.00	2	1.50	2	0.50
วิทยาศาสตร์	1	0.30	0	0.00	1	0.30
รวม	280	100.00	132	100.00	412	100.00

1.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย

1.2.1 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จากมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองของพิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) โดยมีการวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านสังคม และด้านการปรากฏกาย ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) เป็นตัวแปรแฝง (latent variable) ของการวิจัย โดยมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) เป็นตัวแปรสังเกตได้ (observed variable) ของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) เบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .73 ซึ่งมากกว่า .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเลตต์ (Bartlett's Test of Sphericity) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ (Identity Matrix) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(3) = 547.60, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ทั้ง 3 ด้าน ได้ร้อยละ 66.36 และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้แต่ละด้านมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) เกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้แสดงดังตารางที่ 9

1.2.2 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้แก่ ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) คะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .63 ซึ่งมากกว่า .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(3) = 123.76, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้ร้อยละ 33.65 และคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าทั้ง 3 ประเภทมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 9

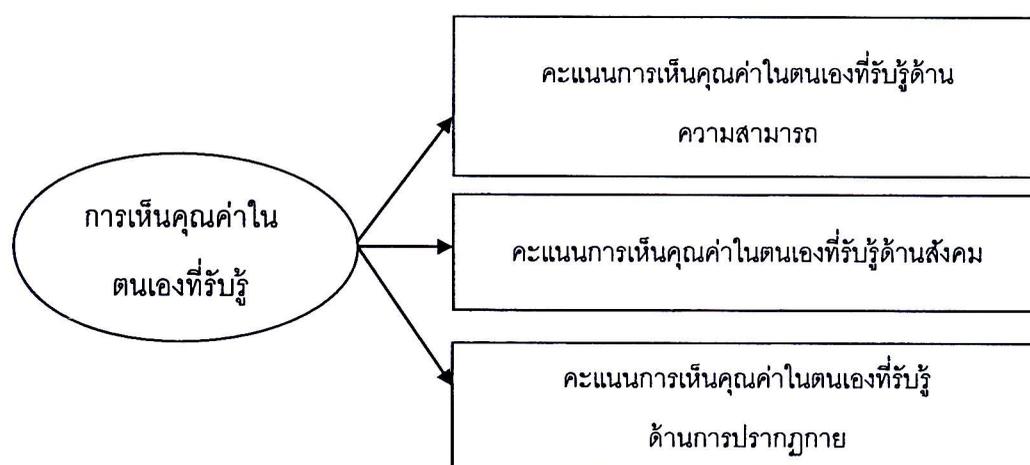
ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ	.81	.33	.66
2. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม	.85	.44	.73
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย	.78	.28	.61

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .73

Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 547.60, $df = 3, p = .000$

Eigenvalues = 1.99, Percent of variance = 66.36

ภาพที่ 13 โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตารางที่ 10

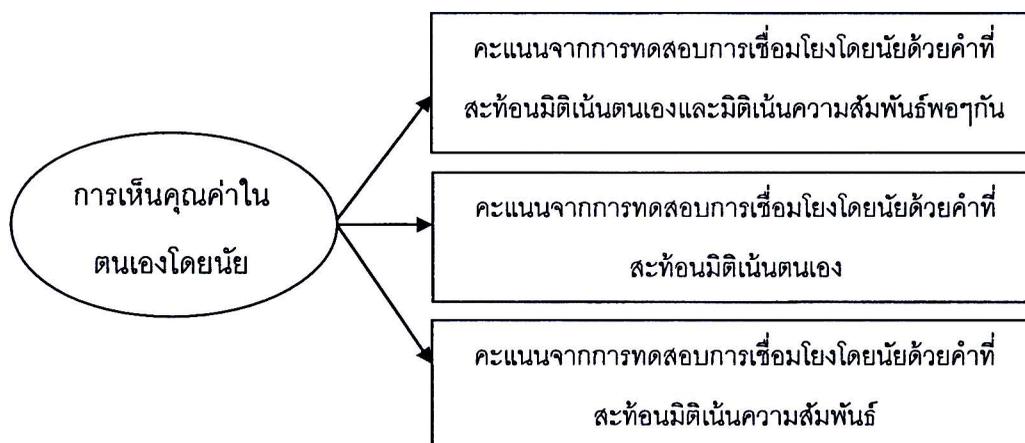
ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิตินั้นตนเองและมิตินั้นความสัมพันธ์พอก ๆ กัน	.53	.28	.28
2. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิตินั้นตนเอง	.66	.45	.43
3. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิตินั้นความสัมพันธ์	.55	.31	.31

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .63

Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 123.76, $df = 3$, $p = .000$

Eigenvalues = 1.01, Percent of variance = 33.65

ภาพที่ 14 โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

1.2.3 องค์ประกอบของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจากคะแนนการตอบมาตรการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Anthony และคณะ (2007) โดยประกอบด้วยคะแนน 2 ส่วน ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ และคะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะจำนวน 6 คำ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

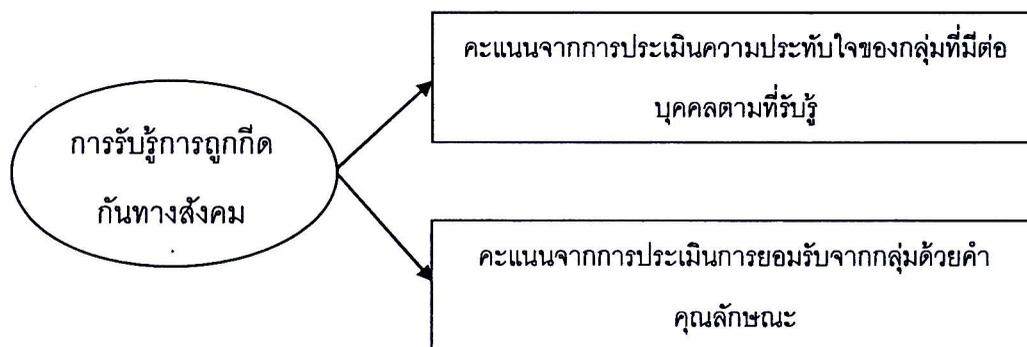
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(1) = 170.96, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนการตอบมาตรการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังทั้ง 2 ส่วน ได้ร้อยละ 79.21 และคะแนนการตอบมาตรการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังทั้ง 2 ส่วน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่ม ที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้	.89	.56	.79
2. คะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำ คุณลักษณะจำนวน 6 คำ	.89	.56	.79

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .50
 Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 170.96, $df = 1, p = .000$
 Eigenvalues = 1.58, Percent of variance = 79.21

ภาพที่ 15 โครงสร้างของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

1.2.4 องค์ประกอบของการถูกกีดกันทางสังคม

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการถูกกีดกันทางสังคมจากคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มด้วยแบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Leary และคณะ (1995) โดยประกอบด้วยคะแนน 2 ส่วน ได้แก่ ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม (SE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(1) = 25.54, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มทั้ง 2 ส่วน ได้ร้อยละ 62.30 และคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มทั้ง 2 ส่วน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

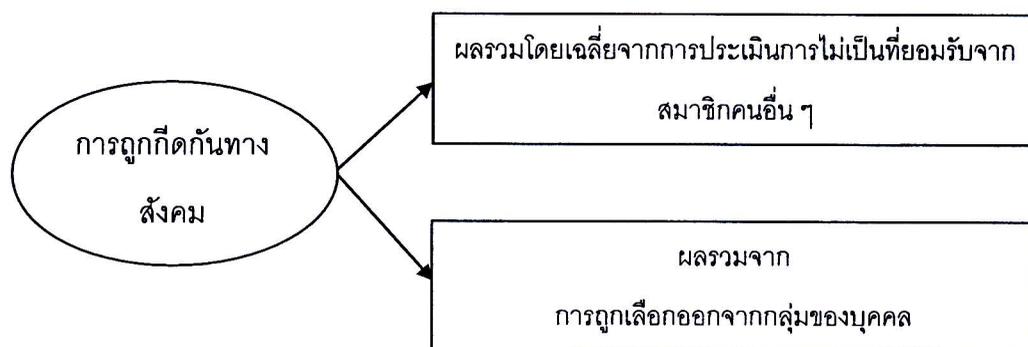
ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการรวม (communality)
1. คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่ม ที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้	.79	.63	.62
2. คะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำ คุณลักษณะจำนวน 6 คำ	.79	.63	.62

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .50

Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 25.54, df = 1, p = .000

Eigenvalues = 1.25, Percent of variance = 62.30

ภาพที่ 16 โครงสร้างของการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ซึ่งใช้วัดตัวแปรแฝงทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคม เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ย และลักษณะการกระจายและการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว โดยวิเคราะห์จากสถิติเหล่านี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนสูงสุด (Max) คะแนนต่ำสุด (Min) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ซึ่งผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.15 ถึง 0.64 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.52, SD = 0.52$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.40, SD = 0.54$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.33, SD = 0.62$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของคะแนนตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.15 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.28 ถึง -0.09 ซึ่งมีค่าเป็นลบทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายสูงกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง 0.11 ถึง 0.60 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถและการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรมีลักษณะเป็นโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.53, SD = 0.31$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.59, SD = 0.34$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.64, SD = 0.31$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.48 ถึง -0.59 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.15 ถึง 0.35 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการ

เชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันต่ำกว่าค่าเฉลี่ยและเมื่อวิเคราะห์ค่าความโค้ง พบว่า มีค่าความโค้งอยู่ระหว่าง -0.39 ถึง 0.32 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันมีค่าความโค้งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ มีค่าความโค้งเป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ($M = 2.49$, $SD = 0.51$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.37$, $SD = 0.54$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.21 ถึง 0.23 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.23 ถึง 0.02 โดยคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามการรับรู้มีค่าความเบ้เป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้ง 2 ส่วนใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโค้ง พบว่า มีค่าความโค้งอยู่ระหว่าง 0.45 ถึง 0.47 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะมีค่าความโค้งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 ($M = 1.76$, $SD = 0.50$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.93

($M = 3.00$, $SD = 1.93$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.64 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.51 ถึง 0.57 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคลมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมทั้ง 2 ส่วนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.06 ถึง 0.04 โดยผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคลมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการศึกษา แสดงดังตารางที่ 13

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการทดสอบสมมติฐานแบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย คือ 1) ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม และ 2) ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในงานวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพัน (multicollinearity)

ตารางที่ 13

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย (N = 412)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.52	0.52	0.15	-0.17	0.59*
social	1.44	5.00	3.33	0.62	0.19	-0.09	0.11
appear	1.33	5.00	3.40	0.54	0.16	-0.28*	0.60*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.38	0.53	-0.64	0.31	-0.48	0.35**	0.32
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.59	0.34	-0.58	0.20	-0.06
D_biep.3	-1.27	0.32	-0.53	0.31	-0.59	0.15	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.49	0.51	0.21	-0.23	0.47
PSE2	1.00	4.33	2.37	0.54	0.23	0.02	0.45
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.50	0.28	0.51***	-0.06
SocES	0.00	9.00	3.00	1.93	0.64	0.57***	0.04

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .12; SE for kurtosis = .24

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

2.1.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานวิจัยต่อไป

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ ในตารางที่ 14 พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ชุด ในโมเดลกับตัวแปรตาม โดยตัวแปรอิสระชุดที่ 1 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ตัวแปรอิสระชุดที่ 2 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) และตัวแปรอิสระชุดที่ 3 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แสดงดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.01 ถึง -.04 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .04

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 5 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .07 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 คู่ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ กับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกขนาดค่อนข้างต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .15 และความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ กับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการ

ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวก ขนาดค่อนข้างต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .13

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.28 ถึง -.43 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 14

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (N = 412)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.69**	(.82)								
appear	.63**	.67**	(.82)							
D_biep.1	-.01	-.04	-.06	(.57)						
D_biep.2	.01	.02	-.01	.34**	(.58)					
D_biep.3	-.06	-.09	-.10*	.29**	.36**	(.59)				
PSE1	-.36**	-.28**	-.40**	.03	-.05	.07	(.78)			
PSE2	-.38**	-.28**	-.43**	-.07	-.03	.06	.58**	(.75)		
SocEF	-.01	-.02	-.04	.04	-.05	.05	.15**	.13*	(.78)	
SocES	.00	.04	-.03	.00	.07	.00	.01	.03	.25**	(.51)
M	3.52	3.33	3.40	-0.64	-0.59	-0.53	2.49	2.37	1.76	3.00
SD	0.52	0.62	0.54	0.31	0.34	0.31	0.51	0.54	0.50	1.93

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

*p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง.

2.1.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงสุด คือ .83 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 69 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .81 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 66 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .80 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 64 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .64 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 41 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 32 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .53 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 28 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงสุด คือ .81 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 66 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

ของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .71 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 50

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงที่สุด คือ .73 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 53 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .34 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 12

ตารางที่ 15

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานของงานวิจัย ($N = 412$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.42***	0.02	18.65	.66	0.42	0.81
	social	0.52***	0.03	19.11	.69	0.52	0.83
	appear	0.44***	0.02	18.41	.64	0.44	0.80
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.17***	0.02	8.25	.28	0.17	0.53
	D_biep.2	0.22***	0.02	9.16	.41	0.22	0.64
	D_biep.3	0.18***	0.02	8.54	.32	0.18	0.56
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.36	<-->	<-->	.50	0.36	0.71
	PSE2	0.43***	0.05	8.86	.66	0.43	0.81
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.36	<-->	<-->	.53	0.36	0.73
	SocES	0.65***	0.13	4.90	.12	0.65	0.34

Chi-square = 35.84, $df = 25$, $p = .074$, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

2.1.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมตามกรอบแนวคิดการวิจัย โดยมีปัจจัยเชิงสาเหตุซึ่งมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous variable) จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (explicit self-esteem) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (implicit self-esteem) ที่เป็นตัวแปรแฝงภายใน (endogenous variable) ซึ่งเป็นตัวแปรส่งผ่าน (mediating variable) จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (perceived social exclusion) และตัวแปรแฝงภายในที่เป็นตัวแปรตาม จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การถูกกีดกันทางสังคม (social exclusion)

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดล (model validation) โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (structural equation model หรือ SEM) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดิบ (raw data) ซึ่งเป็นข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร หรือวิเคราะห์ด้วยเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร มีการปรับเส้นทางอิทธิพลในโมเดลเฉพาะส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ให้ได้โมเดลที่มีความสอดคล้อง (fit) กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และประมาณค่าขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปร

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 5 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 35.84 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .074 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .03 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 0.90

2.1.4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.02 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.60 และ -0.02 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.11 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.03 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.06 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.03 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.00 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลเท่ากับค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.03 และ 0.03 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าเป็นลบ และค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าเป็นบวก และค่าอิทธิพลรวมทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงตามกรอบแนวคิดการวิจัย พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย มีเพียงอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 เช่นเดียวกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานการวิจัยแสดงดังตารางที่ 16 และตารางที่ 17 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแสดงดังภาพที่ 17

ตารางที่ 16

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานวิจัย ($N = 412$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.60	0.07	-8.30***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.03	0.16	0.21	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.02	0.07	-0.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.03	0.08	0.32	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.11	0.23	0.46	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.09	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.60	-.03	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.03	.03	-.07	1.00
Chi-square = 35.84, $df = 25$, $p = .074$, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03				

*** $p < .001$, สองหาง.

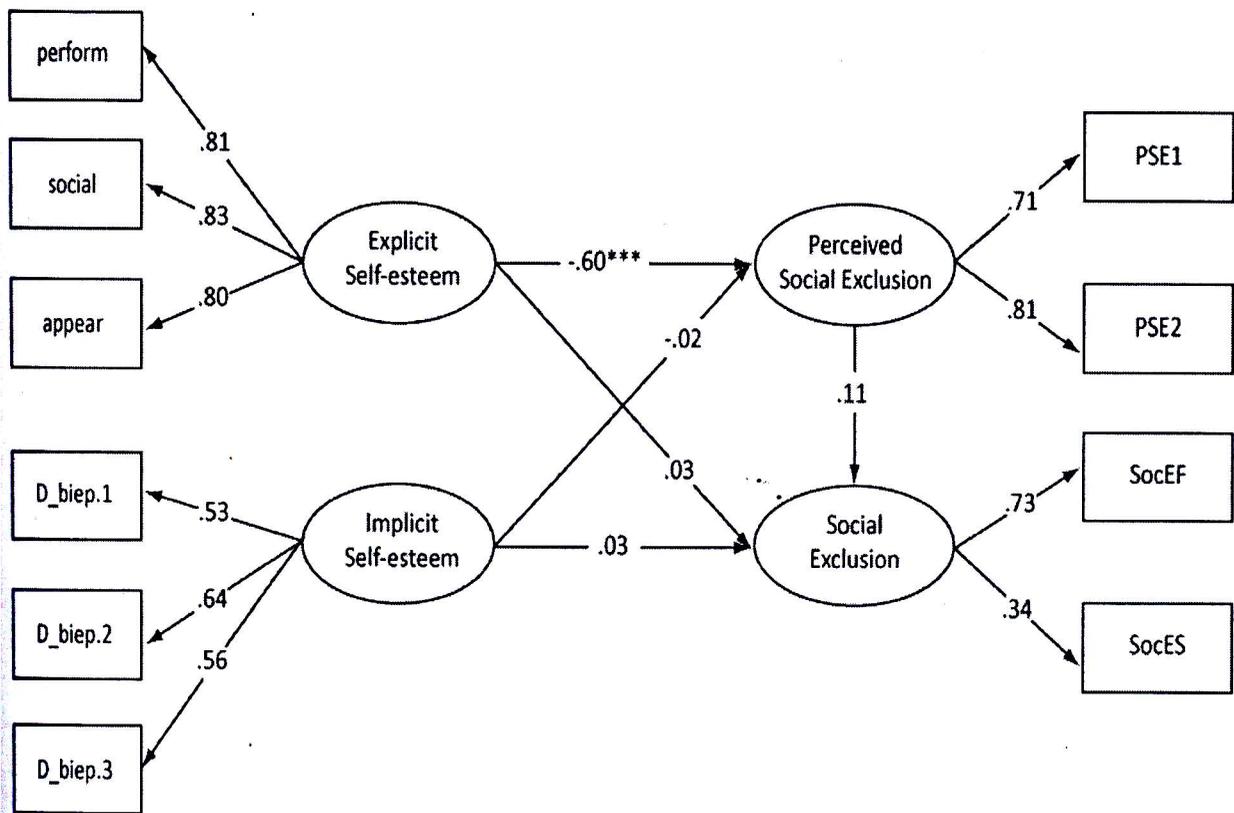
ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม (N = 412)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.60***	-	-0.60***	0.03	-0.06	-0.03
	<i>SE</i>	0.07	-	0.07	0.16	0.14	0.07
	<i>t</i>	-8.30	-	-8.30	0.21	-0.46	-0.42
	<i>SC</i>	-0.60***	-	-0.60***	0.03	-0.06	-0.03
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.02	-	-0.02	0.03	-0.00	0.03
	<i>SE</i>	0.07	-	0.07	0.08	0.01	0.09
	<i>t</i>	-0.22	-	-0.22	0.32	-0.20	0.30
	<i>SC</i>	-0.02	-	-0.02	0.03	-0.00	0.03
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.11	-	0.11
	<i>SE</i>	-	-	-	0.23	-	0.23
	<i>t</i>	-	-	-	0.46	-	0.46
	<i>SC</i>	-	-	-	0.11	-	0.11
<i>R</i> ²			.354			.009	
Chi-square				35.84 <i>df</i> = 25 (<i>p</i> = .074)			
GFI				.98			
AGFI				.96			
RMR				.01			
RMSEA				.03			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

****p* < .001, สองหาง.

Chi-square = 35.84, $df = 25$, $p = .074$, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03;

*** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 17 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ($N = 412$)

2.2 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

เบื้องต้นผู้วิจัยใช้คะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองโดยรวมทั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองโดยรวมทั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 108 คน และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 109 คน

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 18 และตารางที่ 19 ตามลำดับ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 20

ตารางที่ 18

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 108$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.51	0.57	0.16	-0.55*	1.26**
social	1.56	4.89	3.41	0.64	0.19	-0.38	0.44
appear	1.67	4.83	3.41	0.57	0.17	-0.53*	0.90*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.26	0.24	-0.66	0.30	-0.46	0.53*	0.30
D_biep.2	-1.45	0.28	-0.61	0.36	-0.59	0.03	-0.14
D_biep.3	-1.19	0.32	-0.54	0.32	-0.59	0.14	-0.29
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.20	3.60	2.53	0.49	0.19	-0.12	0.07
PSE2	1.00	4.00	2.47	0.54	0.22	0.07	0.33
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.71	0.47	0.28	0.40	-0.21
SocES	0.00	9.00	2.96	1.96	0.66	0.47*	-0.21

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = SK/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

ตารางที่ 19

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 109$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	2.08	4.85	3.51	0.52	0.15	-0.26	-0.27
social	1.78	4.89	3.23	0.59	0.18	0.16	-0.18
appear	1.92	4.50	3.43	0.55	0.16	-0.38	-0.43
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.33	0.33	-0.61	0.31	-0.51	0.41	0.08
D_biep.2	-1.22	0.59	-0.58	0.33	-0.57	0.71**	0.77
D_biep.3	-1.21	0.17	-0.49	0.31	-0.63	0.11	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	3.80	2.47	0.52	0.21	-0.17	0.83
PSE2	1.00	3.67	2.36	0.50	0.21	0.01	-0.13
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.22	1.76	0.49	0.28	0.55*	0.07
SocES	0.00	7.00	3.12	1.90	0.61	0.24	-0.82

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)	.71**	.47**	-.17	-.08	-.05	-.18	-.15	.00	-.06
social	.68**	(.82)	.60**	-.24*	-.13	-.12	-.29**	-.34**	-.08	-.06
appear	.70**	.69**	(.82)	-.16	-.02	-.10	-.45**	-.50**	-.03	-.11
D_biep.1	-.01	.00	-.03	(.57)	.43**	.42**	.18	.13	.14	.03
D_biep.2	.06	.10	.03	.30**	(.58)	.41**	-.06	-.05	-.03	.00
D_biep.3	-.15	-.18	-.21*	.24**	.27**	(.59)	.20*	.15	.04	-.12
PSE1	-.40**	-.25**	-.34**	-.01	-.02	.10	(.78)	.66**	.10	-.06
PSE2	-.54**	-.33**	-.47**	-.23*	-.06	.06	.57**	(.75)	.18	.04
SocEF	.14	.10	.11	-.07	-.14	.05	.17	-.04	(.78)	.23**
SocES	.05	.15	.05	-.06	.10	.06	-.06	-.10	.27**	(.51)
M	3.51, 3.51	3.41, 3.23	3.41, 3.43	-0.66, -0.61	-0.61, -0.58	-0.54, -0.49	2.53, 2.47	2.47, 2.36	1.71, 1.76	2.96, 3.12
SD	0.57, 0.52	0.64, 0.59	0.57, 0.55	0.30, 0.31	0.36, 0.33	0.32, 0.31	0.49, 0.52	0.54, 0.50	0.47, 0.49	1.96, 1.90

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตัวเลขใต้แนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และตัวเลขเหนือแนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

*p < .05, **p < .01, ***p < .001.

การวิเคราะห์ประกอบด้วยการทดสอบรูปแบบโมเดล (model form) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลอิสระมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 2
4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 3
5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) กับสมมติฐานข้อที่ 5
7. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) กับสมมติฐานข้อที่ 6
8. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) กับสมมติฐานข้อที่ 7
9. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 8
10. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) กับสมมติฐานข้อที่ 9
11. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 10
12. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) กับสมมติฐานข้อที่ 11

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 28 ครั้ง พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 34.16 ที่องศาอิสระเท่ากับ 24 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .082 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.42 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ

แบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 35.04 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .087 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.40 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.88 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 35.95 ที่องศาอิสระเท่ากับ 26 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .093 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.38 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.91 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากัน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 36.38 ที่องศาอิสระเท่ากับ 27 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .107 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.35 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .03 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.43 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลไม่มีความ

สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 42.33 ที่องศาอิสระเท่ากับ 28 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .040 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.51 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .04 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .07 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 5.95 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

สำหรับการทดสอบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ถึงโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 12 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกโมเดล แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ดังนี้ให้มีค่าเท่ากัน ได้แก่ ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือโมเดลตามสมมติฐานทั้ง 7 โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df)

พบว่า โมเดลสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 8 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลตามสมมติฐานที่ 4 ซึ่งเป็นโมเดลที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	34.16	24	1.42	.082	.98	-	-
2. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	35.04	25	1.40	.087	.98	0.88	1
3. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	35.95	26	1.38	.093	.97	0.91	1
4. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	36.38	27	1.35	.107	.97	0.43	1
5. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	42.33	28	1.51	.040	.96	5.95*	1
6. GA BE	43.11	29	1.49	.045	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
7. GA BE LX	58.20	35	1.66	.008	.94	โมเดลไม่กลมกลืน	
8. GA BE LX LY	94.88	40	2.37	.000	.94	โมเดลไม่กลมกลืน	
9. GA BE LX LY TD	109.15	53	2.06	.000	.93	โมเดลไม่กลมกลืน	
10. GA BE LX LY TD TE	120.77	57	2.12	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	
11. GA BE LX LY TD TE PH	121.14	58	2.09	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	
12. GA BE LX LY TD TE PH PS	121.14	58	2.09	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละ

โมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	0.88	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.91	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.43	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	5.95*	1
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 7 เทียบสมมติฐาน 6	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 8 เทียบสมมติฐาน 7	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 9 เทียบสมมติฐาน 8	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 10 เทียบสมมติฐาน 9	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 11 เทียบสมมติฐาน 10	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 12 เทียบสมมติฐาน 11	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 มีรายละเอียดดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 22 และ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.60$ และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.61$ แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมระหว่างสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.20$ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.17$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.58$ และขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้

การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.60$ เช่นเดียวกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.58$ และขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.60$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ขนาดอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มก็มีทิศทางที่แตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $-.13$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.10$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลระหว่างตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันกับอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) นั้นสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยมากกว่าทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แม้อิทธิพลระหว่างตัวแปรบางตัวจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลของพารามิเตอร์นั้นๆ ก็มีขนาดค่อนข้างสูง และจากสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์นั้น ๆ ก็พบว่าอิทธิพลเหล่านั้นก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 36.90 ซึ่งใกล้เคียงกับที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 38.50

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 22 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 23

ตารางที่ 22

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.33**	-	-0.33**	0.15	0.17	0.33
	<i>SE</i>	0.08	-	0.08	0.26	0.16	0.21
	<i>t</i>	-4.15	-	-4.15	0.58	1.08	1.54
	<i>SC</i>	-0.58**	-	-0.58**	0.15	0.17	0.32
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.07	-	-0.07	-0.51	0.04	-0.47
	<i>SE</i>	0.08	-	0.08	0.28	0.06	0.27
	<i>t</i>	-0.93	-	-0.93	-1.79	0.62	-1.75
	<i>SC</i>	-0.13	-	-0.13	-0.50	0.04	-0.46
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.52	-	-0.52
	<i>SE</i>	-	-	-	0.45	-	0.45
	<i>t</i>	-	-	-	-1.16	-	-1.16
	<i>SC</i>	-	-	-	-0.29	-	-0.29
<i>R</i> ²			.369			.333	

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.28	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.60	.26	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.20	-.42	.13	1.00

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

***p* < .01, สองหาง.

ตารางที่ 23

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.45**	-	-0.45**	0.62	-0.29	0.33
	<i>SE</i>	0.12	-	0.08	0.66	0.20	0.24
	<i>t</i>	-3.89	-	-5.72	0.94	-1.43	1.38
	SC	-0.60**	-	-0.60**	0.62	-0.29	0.33
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	0.07	-	0.07	0.98*	0.05	1.00**
	<i>SE</i>	0.10	-	0.08	0.48	0.07	0.31
	<i>t</i>	0.78	-	0.96	2.05	0.68	3.29
	SC	0.10	-	0.10	0.98*	0.05	1.00**
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.64	-	0.64
	<i>SE</i>	-	-	-	0.82	-	0.45
	<i>t</i>	-	-	-	0.78	-	1.43
	SC	-	-	-	0.49	-	0.49
R^2			.385			.185	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		.27	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-.61	.20	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		.17	.99	-.12	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .26 และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ .20 แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.42 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .99 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.28 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .27

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 22 และ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .62 มีมากกว่าขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .15 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการถูก

กีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.50 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 แม้อิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลนั้นค่อนข้างสูง และสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์ก็พบว่าอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .98 เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 แต่การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .49

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่านจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่าตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .17 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มี

บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .04 และขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ .05

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .33 ใกล้เคียงกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .32 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลรวมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.46 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.00 เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลรวมของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 แต่การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .49

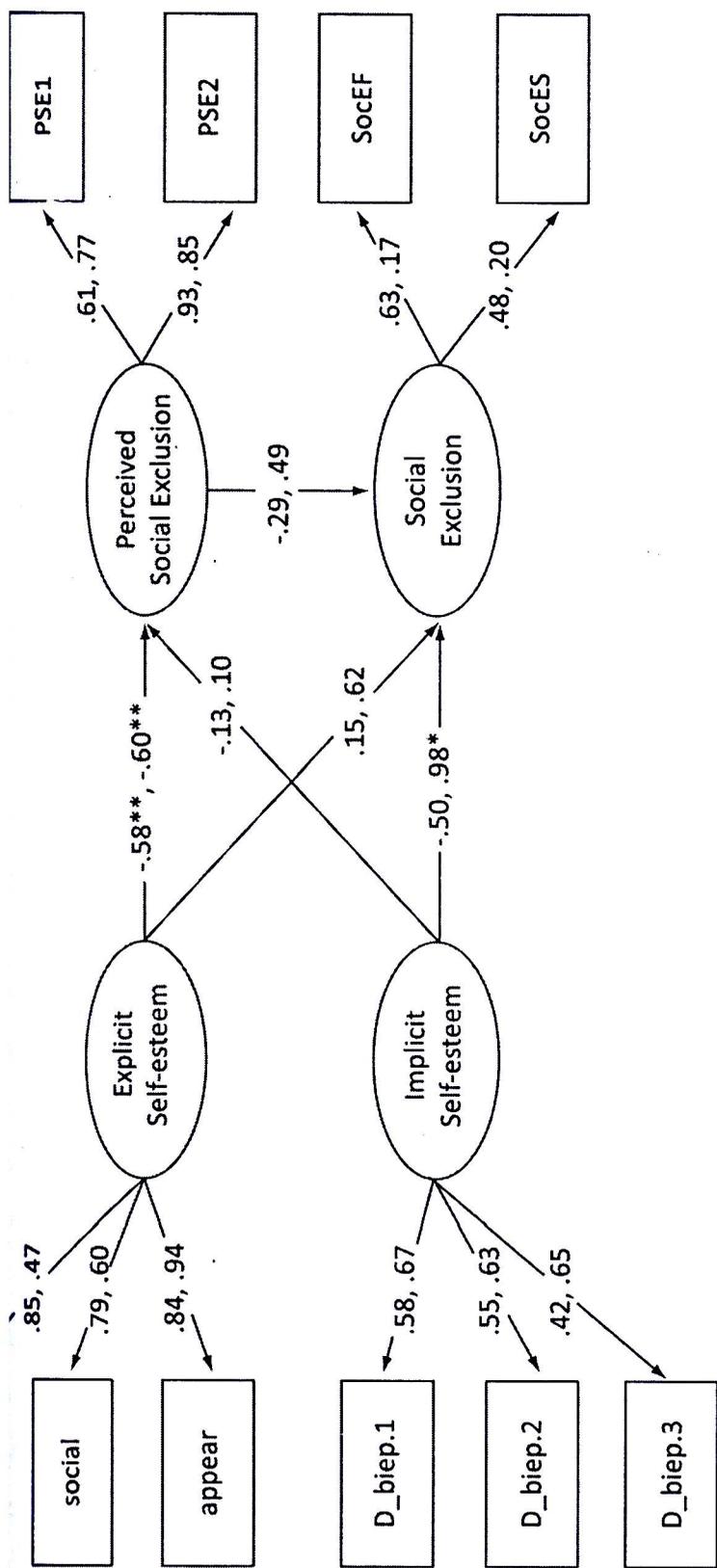
ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลระหว่างตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันกับอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) นั้นสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยมากกว่าทิศทางของ

อิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แม้อิทธิพลระหว่างตัวแปรบางตัวจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลของพารามิเตอร์นั้นก็ยังมีขนาดค่อนข้างสูง และจากสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์นั้น ๆ ก็พบว่าอิทธิพลเหล่านั้นก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R^2) จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 33.30 ซึ่งมากกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 18.50 เท่านั้น

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันมากกับผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยเฉพาะอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีทิศทางเป็นลบ ขนาดอิทธิพลค่อนข้างสูง แต่อิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีทิศทางเป็นบวก ขนาดอิทธิพลสูง สอดคล้องกับผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลที่พบว่า ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ความแตกต่างระหว่างอิทธิพลนี้อาจเป็นเหตุผลให้ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นตามทฤษฎี

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่ม กำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 18

Chi-square = 34.16, $df = 24$, $p = .082$, GFI = .98, RMR = .02, RMSEA = .06

ภาพที่ 18 ไม่แสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบไม่เปลี่ยนแปลงระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ตัวเลขอันดับสองคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งเป็นโมเดลที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างสองกลุ่ม พบว่า เมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โมเดลจะมีความสอดคล้องกลมกลืนมากที่สุด นั่นก็คือ อิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้นควรมีค่าอิทธิพลที่เท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลระหว่างสองกลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) พบว่า มีขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลแตกต่างกันมาก ซึ่งเมื่อกำหนดเงื่อนไขบังคับให้มีค่าพารามิเตอร์เท่ากัน โมเดลก็จะไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 24

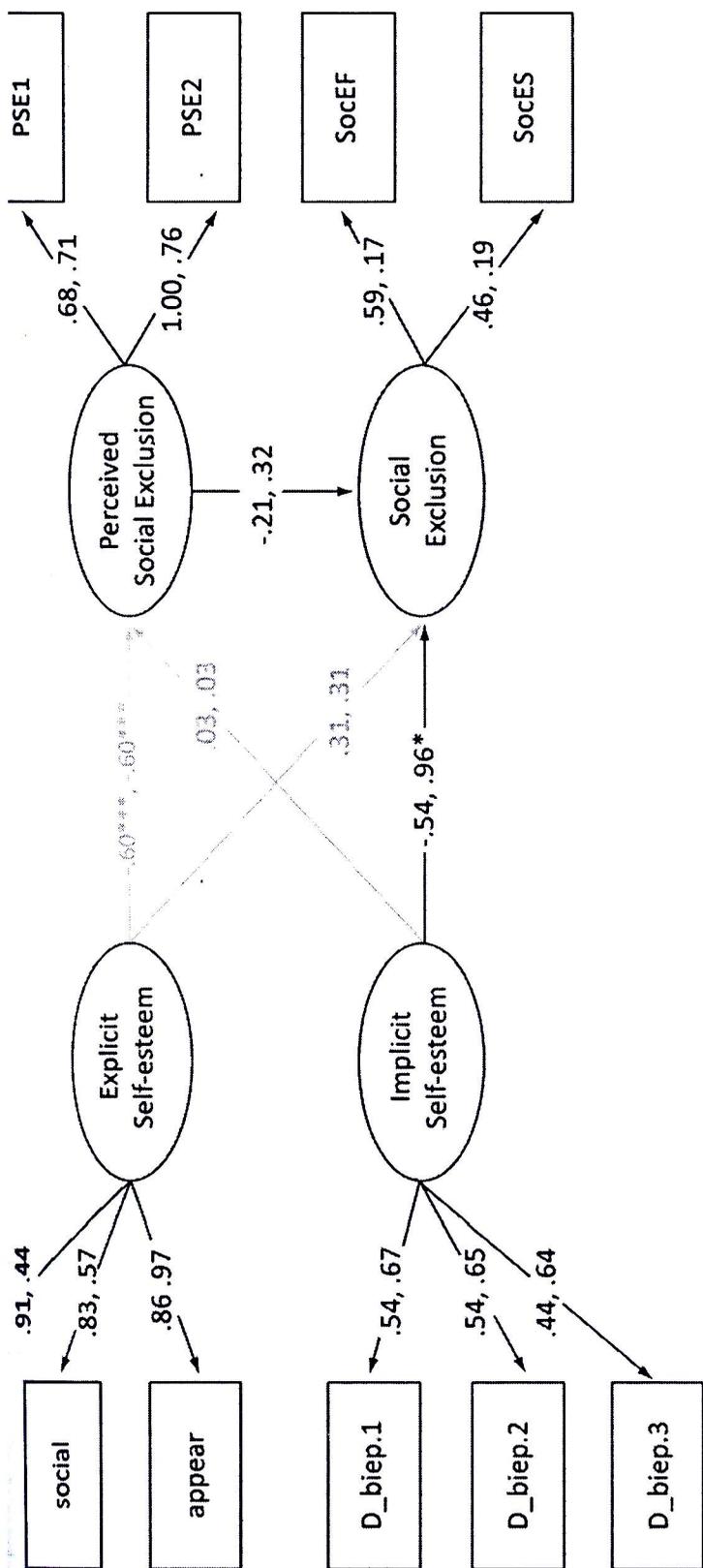
นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ และเป็นโมเดลที่มีรูปแบบสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 19

ตารางที่ 24

ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรเหตุ ⇒ ตัวแปรผล	กลุ่ม(1) หลงตนเองต่ำ		กลุ่ม(2) หลงตนเองสูง	
	DE	IE	DE	IE
	Matrix GA (Gamma)			
SSE → PSE (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	-0.39*** (0.07)	-	-0.39*** (0.07)	-
SSE → SE (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	0.31 (0.29)	0.12 (0.17)	0.31 (0.29)	-0.19 (0.17)
ISE → PSE (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	0.02 (0.06)	-	0.02 (0.06)	-
ISE → SE (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	-0.54 (0.32)	-0.01 (0.02)	0.96* (0.47)	0.01 (0.03)
Matrix BE (Beta)				
PSE → SE การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม → การถูกกีดกันทางสังคม	-0.32 (0.42)	-	0.49 (0.59)	-
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(1) หลงตนเองต่ำ				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.32	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.65	.30	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.11	-.43	.22	1.00
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(2) หลงตนเองสูง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.26	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.55	.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.09	.96	-.10	1.00
Chi-square = 36.38, df = 27, p = .107, GFI = .97, RMR = .03, RMSEA = .06				

*p < .05, สองหาง. ***p < .001, สองหาง.

Chi-square = 36.38, df = 27, p = .107, GFI = .97, RMR = .03, RMSEA = .06

ภาพที่ 19 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องมากที่สุด

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพหุคูณที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ตัวเลขอันดับสองคือค่าพหุคูณที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

ตอนที่ 3 ผลการวิจัยเพิ่มเติม

3.1 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

3.1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีจำนวน 108 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 74.10 และเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 25.90 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.86 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะเภสัชศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะสหเวชศาสตร์ นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่ แสดงดังตารางที่ 25

3.1.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.16 ถึง 0.66 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.51, SD = 0.57$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.41, SD = 0.57$)

และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.41, SD = 0.64$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.16 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถและคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายสูงกว่าค่าเฉลี่ย และการแจกแจงของตัวแปรทั้งสองมีลักษณะเป็นโค้งสูงกว่าปกติ

ตารางที่ 25

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	34	42.50	17	60.70	51	47.20
ปีที่ 2	46	57.50	10	35.70	56	51.90
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	1	3.60	1	0.90
รวม	80	100.00	28	100.00	108	100.00
2. คณะ						
เภสัชศาสตร์	26	32.50	6	21.40	32	29.60
สหเวชศาสตร์	18	22.50	8	28.60	26	24.10
จิตวิทยา	16	20.00	9	32.10	25	23.10
นิเทศศาสตร์	19	23.80	4	14.30	23	21.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	3.60	1	0.90
วิทยาศาสตร์	1	1.20	0	0.00	1	0.90
อักษรศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รัฐศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	80	100.00	28	100.00	108	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.54, SD = 0.32$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.61, SD = 0.36$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.66, SD = 0.30$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.46 ถึง -0.59 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53, SD = 0.49$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.47, SD = 0.54$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.19 ถึง 0.22 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 ($M = 1.71, SD = 0.47$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 ($M = 2.96, SD = 1.96$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.66 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (n = 108)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.51	0.57	0.16	-0.55*	1.26**
social	1.56	4.89	3.41	0.64	0.19	-0.38	0.44
appear	1.67	4.83	3.41	0.57	0.17	-0.53*	0.90*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.26	0.24	-0.66	0.30	-0.46	0.53*	0.30
D_biep.2	-1.45	0.28	-0.61	0.36	-0.59	0.03	-0.14
D_biep.3	-1.19	0.32	-0.54	0.32	-0.59	0.14	-0.29
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.20	3.60	2.53	0.49	0.19	-0.12	0.07
PSE2	1.00	4.00	2.47	0.54	0.22	0.07	0.33
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.71	0.47	0.28	0.40	-0.21
SocES	0.00	9.00	2.96	1.96	0.66	0.47*	-0.21

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

3.1.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไร้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 6 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .05 ถึง .15

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไร้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.06 ถึง -.14 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .05 ถึง .10

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไร้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.04 ถึง -.10 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ .17

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 27

แนวทางการสนับสนุนของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (n = 108)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.68**	(.82)								
appear	.70**	.69**	(.82)							
D_biep.1	-.01	.00	-.03	(.57)						
D_biep.2	.06	.10	.03	.30**	(.58)					
D_biep.3	-.15	-.18	-.21*	.24**	.27**	(.59)				
PSE1	-.40**	-.25**	-.34**	-.01	-.02	.10	(.78)			
PSE2	-.54**	-.33**	-.47**	-.23*	-.06	.06	.57**	(.75)		
SocEF	.14	.10	.11	-.07	-.14	.05	.17	-.04	(.78)	
SocES	.05	.15	.05	-.06	.10	.06	-.06	-.10	.27**	(.51)
M	3.51	3.41	3.41	-0.66	-0.61	-0.54	2.53	2.47	1.71	2.96
SD	0.57	0.64	0.57	0.30	0.36	0.32	0.49	0.54	0.47	1.96

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

*p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง.

3.1.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) มีค่าสูงสุด คือ 1.00 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 100 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .95 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 91 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .71 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 51 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .58 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 33 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .54 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 30 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .44 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 20 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงสุด คือ .82 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 68 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

ของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 44

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงที่สุด คือ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 31 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .48 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 23

ตารางที่ 28

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform social appear	0.57*** 0.61*** 0.41***	0.14 0.16 0.11	4.04 3.78 3.76	1.00 .91 .51	0.57 0.61 0.41	1.00 0.95 0.71
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1 D_biep.2 D_biep.3	0.17*** 0.21*** 0.14**	0.04 0.05 0.04	3.96 4.07 3.24	.30 .33 .20	0.17 0.21 0.14	0.54 0.58 0.44
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1 PSE2	0.32 0.44***	<--> 0.12	<--> 3.82	.44 .68	0.32 0.44	0.66 0.82
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF SocES	0.27 0.95*	<--> 0.45	<--> 2.09	.31 .23	0.27 0.95	0.56 0.48

Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

* $p < .05$. ** $p < .001$. *** $p < .001$.

3.1.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 23 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 12.47 ที่องศาอิสระเท่ากับ 7 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .086 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .82 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .09 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปรอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 47.90

3.1.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.46 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.46 และ -0.04 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.58 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.57 และ 0.47 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 47.90 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 29 และตารางที่ 30 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 20

ตารางที่ 29

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
ต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณ พารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.46	0.18	-2.54*	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.35	0.29	1.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.04	0.17	-0.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.58	0.28	-2.07*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.26	0.35	-0.74	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.34	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.47	.35	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.14	-.47	.22	1.00
Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09				

* $p < .05$, สองหาง.

ตารางที่ 30

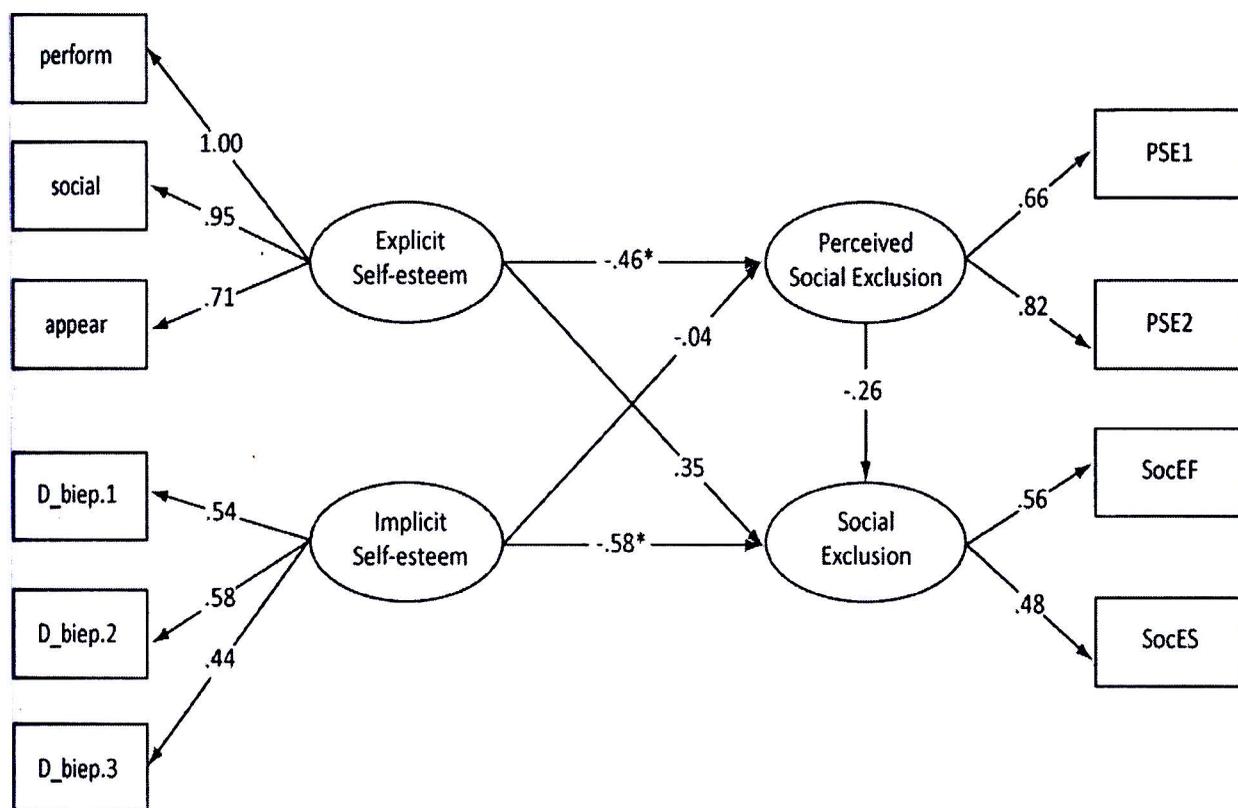
ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ
แบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.46*	-	-0.46*	0.35	0.12	0.47
	<i>SE</i>	0.18	-	0.18	0.29	0.15	0.24
	<i>t</i>	-2.54	-	-2.54	1.22	0.78	1.95
	<i>SC</i>	-0.46*	-	-0.46*	0.35	0.12	0.47
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.04	-	-0.04	-0.58*	0.01	-0.57*
	<i>SE</i>	0.17	-	0.17	0.28	0.05	0.28
	<i>t</i>	-0.22	-	-0.22	-2.07	0.19	-2.02
	<i>SC</i>	-0.04	-	-0.04	-0.58*	0.01	-0.57*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.26	-	-0.26
	<i>SE</i>	-	-	-	0.35	-	0.35
	<i>t</i>	-	-	-	-0.74	-	-0.74
	<i>SC</i>	-	-	-	-0.26	-	-0.26
R^2			.217			.479	
Chi-square				12.47 $df = 7$ ($p = .086$)			
GFI				.98			
AGFI				.82			
RMR				.02			
RMSEA				.09			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อน

มาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

* $p < .05$, สองหาง.

Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09;

* $p < .05$, สองหาง.

ภาพที่ 20 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

3.2 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.2.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีจำนวน 109 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 64.20 และเป็นเพศชาย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 35.80 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.94 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะสหเวชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 31

3.2.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.15 ถึง -0.63 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.51, SD = 0.52$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.43, SD = 0.55$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.23, SD = 0.59$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่

รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.16 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 31

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	32	45.70	19	48.70	51	46.80
ปีที่ 2	38	54.30	20	51.30	58	53.20
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	70	100.00	39	100.00	109	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	26	37.20	17	43.60	43	39.40
จิตวิทยา	20	28.60	14	35.90	34	31.30
สหเวชศาสตร์	12	17.10	5	12.80	17	15.60
เภสัชศาสตร์	12	17.10	2	5.10	14	12.80
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	2.60	1	0.90
วิทยาศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
อักษรศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รัฐศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	70	100.00	39	100.00	109	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.49, SD = 0.31$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.58, SD = 0.33$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.61, SD = 0.31$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.51 ถึง -0.63 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ($M = 2.47, SD = 0.52$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.36, SD = 0.50$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 0.21 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ($M = 1.76, SD = 0.49$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.90 ($M = 3.12, SD = 1.90$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.61 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	2.08	4.85	3.51	0.52	0.15	-0.26	-0.27
social	1.78	4.89	3.23	0.59	0.18	0.16	-0.18
appear	1.92	4.50	3.43	0.55	0.16	-0.38	-0.43
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.33	0.33	-0.61	0.31	-0.51	0.41	0.08
D_biep.2	-1.22	0.59	-0.58	0.33	-0.57	0.71**	0.77
D_biep.3	-1.21	0.17	-0.49	0.31	-0.63	0.11	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	3.80	2.47	0.52	0.21	-0.17	0.83
PSE2	1.00	3.67	2.36	0.50	0.21	0.01	-0.13
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.22	1.76	0.49	0.28	0.55*	0.07
SocES	0.00	7.00	3.12	1.90	0.61	0.24	-0.82

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = SK/SE_{SK}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

3.2.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 5 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.03 ถึง -.11 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ .00

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.03 ถึง -.12 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .14

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .04 ถึง .18 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.06

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 4 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 33

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (n = 109)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.71**	(.82)								
appear	.47**	.60**	(.82)							
D_biep.1	-.17	-.24*	-.16	(.57)						
D_biep.2	-.08	-.13	-.02	.43**	(.58)					
D_biep.3	-.05	-.12	-.10	.42**	.41**	(.59)				
PSE1	-.18	-.29**	-.45**	.18	-.06	.20*	(.78)			
PSE2	-.15	-.34**	-.50**	.13	-.05	.15	.66**	(.75)		
SocEF	.00	-.08	-.03	.14	-.03	.04	.10	.18	(.78)	
SocES	-.06	-.06	-.11	.03	.00	-.12	-.06	.04	.23**	(.51)
M	3.51	3.23	3.43	-0.61	-0.58	-0.49	2.47	2.36	1.76	3.12
SD	0.52	0.59	0.55	0.31	0.33	0.31	0.52	0.50	0.49	1.90

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

*p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง.

3.2.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงที่สุด คือ .90 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 81 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (performance) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .77 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 59 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .68 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 46 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) มีค่าสูงที่สุด คือ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 45 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 44 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) มีค่าสูงที่สุด คือ .93 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 87 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนัก

องค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยค่าคุณลักษณะ (PSE2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 44

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 45 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .34 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 11

ตารางที่ 34

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE) _p	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	perform	0.40***	0.06	7.09	.59	0.40	0.77
ที่รับรู้	social	0.53***	0.07	7.99	.81	0.53	0.90
(Explicit Self-esteem)	appear	0.37***	0.06	6.41	.46	0.37	0.68
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.21***	0.03	7.13	.45	0.21	0.67
โดยนัย	D_biep.2	0.22***	0.04	6.16	.44	0.22	0.66
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.21***	0.03	6.25	.43	0.21	0.66
การรับรู้การถูกกีดกันทาง	PSE1	0.47	<-->	<-->	.87	0.47	0.93
สังคม (Perceived Social	PSE2	0.33***	0.04	8.54	.44	0.33	0.67
Exclusion)							
การถูกกีดกันทางสังคม	SocEF	0.87	<-->	<-->	.45	0.33	0.67
(Social Exclusion)	SocES	1.68***	0.62	2.72	.11	0.64	0.34

Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

3.2.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 17 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 23.81 ที่องศาอิสระเท่ากับ 16 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .094 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .86 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .07 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 30.60

3.2.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.52 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.52 และ 0.17 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.54 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.34 และ 0.05 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 30.60 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงข้ามกับค่าอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในโมเดลสมมติฐานของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่มีค่าเป็นลบ เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 35 และตารางที่ 36 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 21

ตารางที่ 35

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.52	0.12	-4.37***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.09	0.10	-0.90	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	0.17	0.13	1.36	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.17	0.08	2.14*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.21	0.10	-2.12*	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.29	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.55	-.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.27	.33	-.19	1.00
Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07				

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

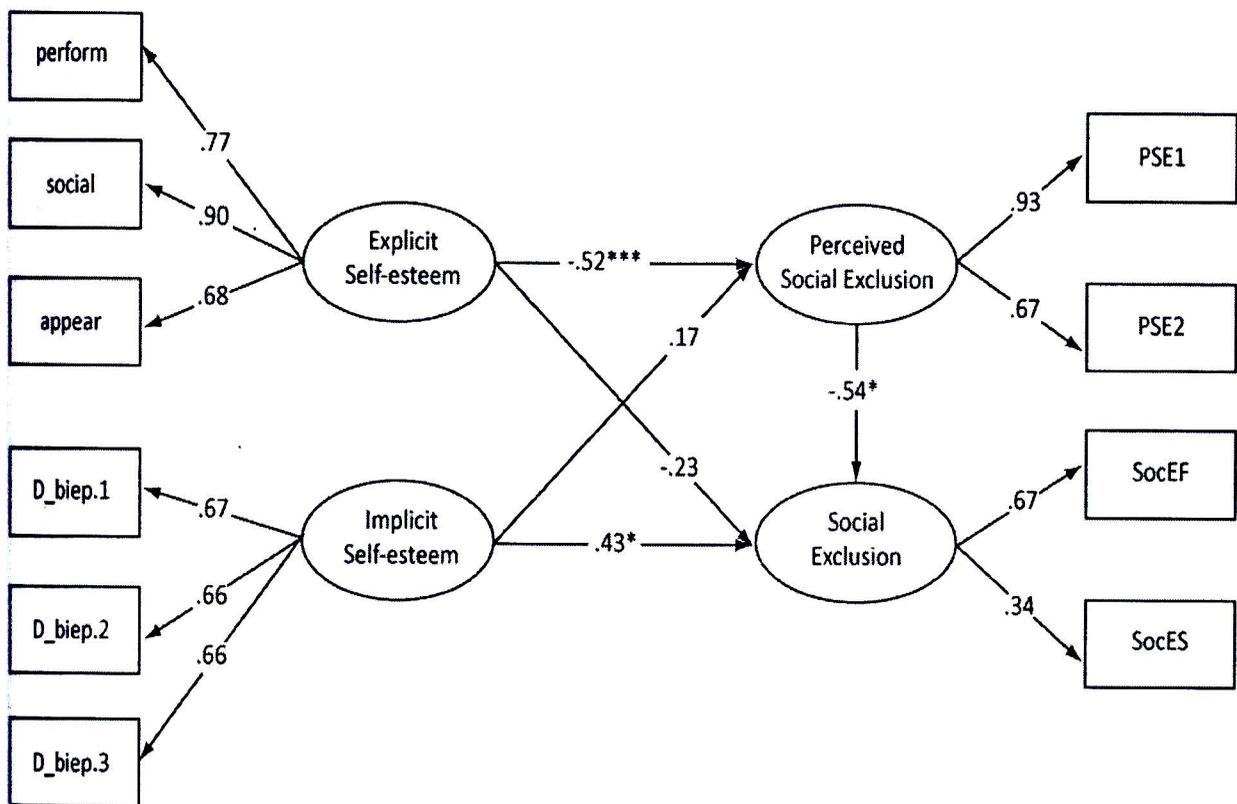
ตารางที่ 36

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ
แบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.52***	-	-0.52***	-0.09	0.11	0.02
	SE	0.12	-	0.12	0.10	0.06	0.07
	<i>t</i>	-4.37	-	-4.37	-0.90	1.79	0.28
	SC	-0.52***	-	-0.52***	-0.23	0.28	0.05
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	0.17	-	0.17	0.17*	-0.04	0.13*
	SE	0.13	-	0.13	0.08	0.03	0.07
	<i>t</i>	1.36	-	1.36	2.14	-1.03	1.97
	SC	0.17	-	0.17	0.43*	-0.09	0.34*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.21*	-	-0.21*
	SE	-	-	-	0.10	-	0.10
	<i>t</i>	-	-	-	-2.12	-	-2.12
	SC	-	-	-	-0.54*	-	-0.54*
R^2			.335			.306	
Chi-square				23.81 $df = 16$ ($p = .094$)			
GFI				.96			
AGFI				.86			
RMR				.02			
RMSEA				.07			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อน
มาตรฐาน (SE) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขในแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07;

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 21 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

3.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และในส่วนผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับที่แตกต่างกัน และเพื่อตรวจสอบค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ภายในโมเดล

การวิเคราะห์ทำโดยเบื้องต้นแปลงคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และคะแนนจากการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (standardized score หรือ Z-score) แล้วจึงนำคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานลบกับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำแต่ละประเภทซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานเช่นเดียว แล้วใส่ค่าสัมบูรณ์ เป็นขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจากการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแต่ละประเภท หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจากการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแต่ละประเภทมาเฉลี่ยเป็นขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ขั้นตอนต่อมาใช้ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อแบ่งตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

3.3.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีจำนวน 111 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 73.00 และเป็นเพศชาย จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.79 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.88 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะเภสัชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 37

3.3.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.11 ถึง 0.66 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.54, SD = 0.38$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.39, SD = 0.40$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.33, SD = 0.46$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.11 ถึง 0.14 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness)

และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 37

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	36	44.40	14	46.70	50	45.00
ปีที่ 2	45	55.60	15	50.00	60	54.10
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	1	3.30	1	0.90
รวม	81	100.00	30	100.00	111	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	28	34.60	11	36.70	39	35.20
จิตวิทยา	21	25.90	10	33.30	31	27.90
เภสัชศาสตร์	17	21.00	2	6.70	19	17.10
สหเวชศาสตร์	15	18.50	4	13.30	19	17.10
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	2	6.70	2	1.80
รัฐศาสตร์	0	0.00	1	3.30	1	0.90
รวม	81	100.00	28	100.00	111	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.55$, $SD = 0.23$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.59$, $SD = 0.28$) และ

การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ($D_biep.1$) ($M = -0.64$, $SD = 0.23$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.36 ถึง -0.48 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53$, $SD = 0.45$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.35$, $SD = 0.47$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.18 ถึง 0.20 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 ($M = 1.76$, $SD = 0.47$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.89 ($M = 2.85$, $SD = 1.89$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.27 ถึง 0.66 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมทั้งสองส่วนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	2.69	4.85	3.54	0.38	0.11	0.40	0.44
social	2.33	4.56	3.33	0.46	0.14	0.07	-0.47
appear	2.42	4.25	3.39	0.40	0.12	-0.05	-0.22
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.26	-0.04	-0.64	0.23	-0.36	-0.11	0.42
D_biep.2	-1.15	0.09	-0.59	0.28	-0.48	0.17	-0.44
D_biep.3	-1.06	0.07	-0.55	0.23	-0.42	0.42	-0.11
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.40	3.60	2.53	0.45	0.18	-0.19	0.04
PSE2	1.00	3.50	2.35	0.47	0.20	-0.09	0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.47	0.27	0.59*	0.38
SocES	0.00	9.00	2.85	1.89	0.66	0.74**	0.59

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

3.3.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายกับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.23$ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 5 คู่ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง $-.05$ ถึง $-.10$ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ $.09$

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง $-.07$ ถึง $-.12$ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง $.05$ ถึง $.09$

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 4 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่

ระหว่าง -.00 ถึง -.03 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .12 ถึง .16

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 4 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยทั้งหมดจำนวน 9 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 9 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .38 ถึง .60 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผันตรงตามการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 39

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (n = 111)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.43**	(.82)								
appear	.34**	.40**	(.82)							
D_biep.1	.47**	.38**	.51**	(.57)						
D_biep.2	.60**	.51**	.52**	.41**	(.58)					
D_biep.3	.45**	.44**	.44**	.31**	.40**	(.59)				
PSE1	-.25**	-.11	-.27**	-.32*	-.11	-.03	(.78)			
PSE2	-.31**	-.18	-.30**	-.32*	-.18	-.13	.53**	(.75)		
SocEF	-.10	-.10	-.23*	-.12	-.07	-.09	.16	.12	(.78)	
SocES	-.06	.09	-.06	.09	.05	.06	-.03	-.00	.16	(.51)
M	3.54	3.33	3.39	-0.64	-0.59	-0.55	2.53	2.35	1.76	2.85
SD	0.38	0.46	0.40	0.23	0.28	0.23	0.45	0.47	0.47	1.89

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

*p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง.

3.3.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงที่สุด คือ .74 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 55 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .59 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 35 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .57 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 33 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) มีค่าสูงที่สุด คือ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 51 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .61 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 37 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .45 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 20 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงที่สุด คือ .74 โดยมี

การแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 55 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 52

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงที่สุด คือ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 32 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .35 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 12

ตารางที่ 40

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.22***	0.04	4.94	.33	0.22	0.57
	social	0.33***	0.08	4.34	.55	0.33	0.74
	appear	0.23***	0.05	4.99	.35	0.23	0.59
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.16***	0.03	5.62	.51	0.16	0.72
	D_biep.2	0.17***	0.03	5.14	.37	0.17	0.61
	D_biep.3	0.10***	0.03	4.02	.20	0.10	0.45
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.33	<-->	<-->	.52	0.33	0.72
	PSE2	0.35***	0.06	5.38	.55	0.35	0.74
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.27	<-->	<-->	.32	0.27	0.56
	SocES	0.66*	0.31	2.15	.12	0.66	0.35

Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

* $p < .05$. *** $p < .001$.

3.3.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 23 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 13.32 ที่องศาอิสระเท่ากับ 8 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .101 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .84 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .08 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 9.80

3.3.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.27 และ -0.02 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.43 และ 0.25 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 9.80 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 41 และตารางที่ 42 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 22

ตารางที่ 41

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.27	0.14	-1.97*	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.23	0.22	1.04	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.02	0.14	-0.11	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.43	0.21	-2.09*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.09	0.38	-0.24	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.04	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.30	-.46	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.46	-.02	.64	1.00
Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08				

* $p < .05$, สองหาง.

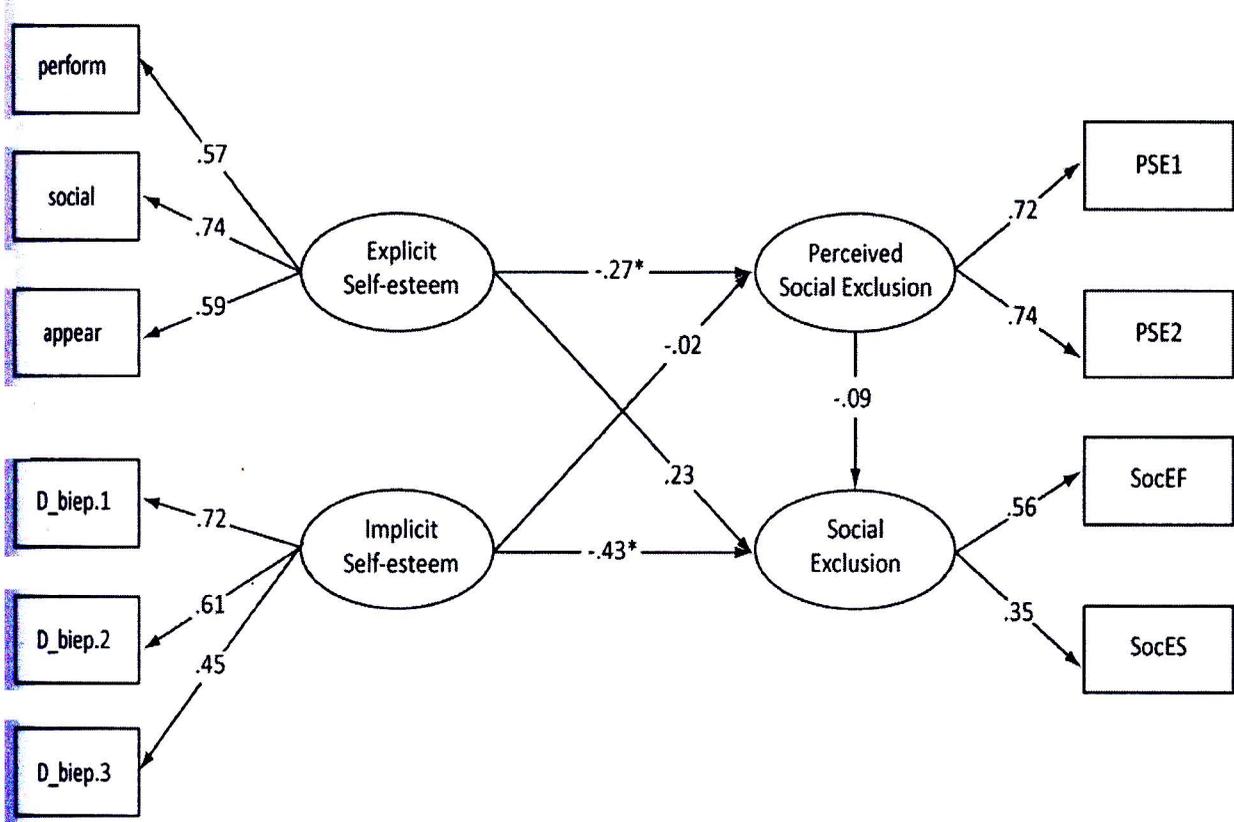
ตารางที่ 42

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของ
ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.27*	-	-0.27*	0.23	0.03	0.25
	SE	0.14	-	0.14	0.22	0.11	0.20
	<i>t</i>	-1.97	-	-1.97	1.04	0.24	1.27
	SC	-0.27*	-	-0.27*	0.23	0.03	0.25
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.02	-	-0.02	-0.43*	0.00	-0.43*
	SE	0.14	-	0.14	0.21	0.01	0.21
	<i>t</i>	-0.11	-	-0.11	-2.09	0.10	-2.09
	SC	-0.02	-	-0.02	-0.43*	0.00	-0.43*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.09	-	-0.09
	SE	-	-	-	0.38	-	0.38
	<i>t</i>	-	-	-	-0.24	-	-0.24
	SC	-	-	-	-0.09	-	-0.09
R^2			.087			.098	
Chi-square				13.32	$df = 8$	$(p = .101)$	
GFI				.98			
AGFI				.84			
RMR				.01			
RMSEA				.08			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง.

Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08;

* $p < .05$, สองหาง.

ภาพที่ 22 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

3.4 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

3.4.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวนร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีจำนวน 112 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 64.30 และเป็นเพศชายจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 35.70 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.99 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะเภสัชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.70 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 43

3.4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.21 ถึง -0.72 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.46, SD = 0.73$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.30, SD = 0.77$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.23, SD = 0.85$) ตามลำดับ และเมื่อ

พิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.21 ถึง 0.26 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 43

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	30	41.70	22	55.00	52	46.40
ปีที่ 2	41	56.90	18	45.00	59	52.70
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	1	1.40	0	0.00	1	0.90
รวม	72	100.00	40	100.00	112	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	20	27.80	11	27.50	31	27.70
จิตวิทยา	14	19.40	13	32.50	27	24.10
เภสัชศาสตร์	21	29.20	6	15.00	27	24.10
สหเวชศาสตร์	16	22.20	8	20.00	24	21.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	2.50	1	0.90
รัฐศาสตร์	0	0.00	1	2.50	1	0.90
อักษรศาสตร์	1	1.40	0	0.00	1	0.90
รวม	72	100.00	40	100.00	112	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.50, SD = 0.36$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.55, SD = 0.39$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ ๗ กัน (D_biep.1) ($M = -0.63, SD = 0.38$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.60 ถึง -0.72 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53, SD = 0.59$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.43, SD = 0.65$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.23 ถึง 0.27 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 ($M = 1.81, SD = 0.53$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.02 ($M = 3.09, SD = 2.02$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.29 ถึง 0.65 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.46	0.73	0.21	-0.03	-0.49
social	1.44	5.00	3.23	0.85	0.26	0.16	-0.66
appear	1.33	5.00	3.30	0.77	0.23	-0.04	-0.42
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.34	0.33	-0.63	0.38	-0.60	0.20	-0.57
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.55	0.39	-0.71	-0.04	-0.10
D_biep.3	-1.20	0.32	-0.50	0.36	-0.72	-0.07	-0.75
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.53	0.59	0.23	-0.30	0.36
PSE2	1.00	4.00	2.43	0.65	0.27	0.05	-0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.81	0.53	0.29	0.53*	-0.34
SocES	0.00	9.00	3.09	2.02	0.65	0.55*	0.18

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .45

* $p < .05$.

3.4.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 3 ค่าที่มีค่ามากกว่า .80 อย่างไรก็ตามผู้วิจัยนำตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวแปรไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอนุโลมว่าตัวแปรทุกตัวไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .02 ถึง .06 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.02 ถึง -.05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.01 ถึง -.02 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .01 ถึง .05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 4 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .02 ถึง .08 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.03

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 3 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นบวก

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยทั้งหมดจำนวน 9 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 9 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.35 ถึง -.39 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 45

เมทริกสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็น
 คุณค่าในตนเองสูง (n = 112)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.83 ^{***}	(.82)								
appear	.81 ^{***}	.84 ^{***}	(.82)							
D_biep.1	-.35 ^{***}	-.37 ^{***}	-.36 ^{***}	(.57)						
D_biep.2	-.39 ^{***}	-.39 ^{***}	-.39 ^{***}	.44 ^{***}	(.58)					
D_biep.3	-.36 ^{***}	-.35 ^{***}	-.38 ^{***}	.42 ^{***}	.57 ^{***}	(.59)				
PSE1	-.51 ^{***}	-.52 ^{***}	-.55 ^{***}	.26 ^{***}	.11	.24 ^{***}	(.78)			
PSE2	-.55 ^{***}	-.50 ^{***}	-.59 ^{***}	.13	.12	.22 ^{***}	.67 ^{***}	(.75)		
SocEF	.06	-.03	-.02	-.02	-.01	.05	.08	.05	(.78)	
SocES	.02	-.05	-.04	.04	.01	-.01	.02	-.03	.37 ^{***}	(.51)
M	3.46	3.23	3.30	-0.63	-0.55	-0.50	2.53	2.43	1.81	3.09
SD	0.73	0.85	0.77	0.38	0.39	0.36	0.59	0.65	0.53	2.02

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

*p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง.

3.4.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ *b*) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) มีค่าสูงสุด คือ .92 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 84 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .91 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 83 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .90 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 81 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .78 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 60 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 52 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .59 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 35 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงสุด คือ .84 โดยมี

การแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 70 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .80 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 63

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .76 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 58 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .49 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 24

ตารางที่ 46

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้	perform	0.65***	0.05	12.02	.81	0.65	.90
(Explicit Self-esteem)	social	0.78***	0.06	12.36	.83	0.78	.91
	appear	0.71***	0.06	12.45	.84	0.71	.92
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย	D_biep.1	0.23***	0.04	5.99	.35	0.23	.59
(Implicit Self-esteem)	D_biep.2	0.30***	0.04	8.12	.60	0.30	.78
	D_biep.3	0.26***	0.04	7.46	.52	0.26	.72
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.47	<-->	<-->	.63	0.47	.80
	PSE2	0.54***	0.07	7.43	.70	0.54	.84
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.88	<-->	<-->	.58	0.40	.76
	SocES	2.17***	0.56	3.88	.24	0.99	.49

Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

3.4.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 21.47 ที่องศาอิสระเท่ากับ 30 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .873 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .93 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 1.20

3.4.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.83 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.83 และ -0.19 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลใกล้เคียงกับค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.00 และ 0.02 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าเป็นลบ และค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าเป็นบวก และค่าอิทธิพลรวมทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 1.20 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย มีเพียงอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยเช่นเดียวกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 47 และตารางที่ 48 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 23

ตารางที่ 47

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.83	0.14	-5.91***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.06	0.12	0.50	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.19	0.13	-1.48	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.02	0.09	0.27	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.07	0.11	0.70	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.08	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.72	-.01	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.29	.02	-.57	1.00
Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00				

*** $p < .001$, สองหาง.

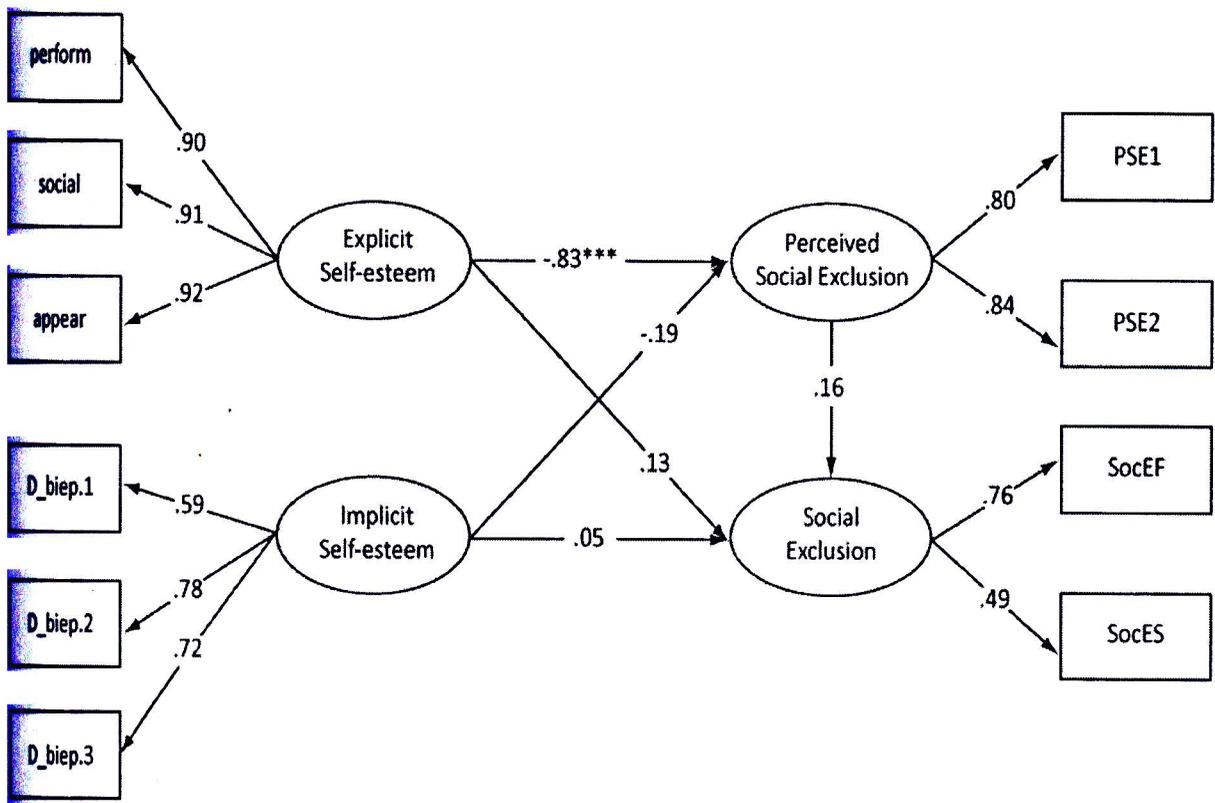
ตารางที่ 48

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของ
ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.83***	-	-0.83***	0.06	-0.06	0.00
	<i>SE</i>	0.14	-	0.14	0.12	0.09	0.08
	<i>t</i>	-5.91	-	-5.91	0.50	-0.69	-0.01
	<i>SC</i>	-0.83	-	-0.83***	0.13	-0.13	-0.00
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.19	-	-0.19	0.02	-0.01	0.01
	<i>SE</i>	0.13	-	0.13	0.09	0.02	0.08
	<i>t</i>	-1.48	-	-1.48	0.27	-0.63	0.11
	<i>SC</i>	-0.19	-	-0.19	0.05	-0.03	0.02
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.07	-	0.07
	<i>SE</i>	-	-	-	0.11	-	0.11
	<i>t</i>	-	-	-	0.70	-	0.70
	<i>SC</i>	-	-	-	0.16	-	0.16
R^2			.546			.012	
Chi-square				21.47	$df = 30$	$(p = .873)$	
GFI				.96			
AGFI				.93			
RMR				.02			
RMSEA				.00			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

*** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00;

*** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 23 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

3.5 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูงแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

เบื้องต้นผู้วิจัยใช้ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 111 คน และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 112 คน

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 49 และตารางที่ 50 ตามลำดับ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 51

ตารางที่ 49

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 111$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้							
(SSE)							
perform	2.69	4.85	3.54	0.38	0.11	0.40	0.44
social	2.33	4.56	3.33	0.46	0.14	0.07	-0.47
appear	2.42	4.25	3.39	0.40	0.12	-0.05	-0.22
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย							
(ISE)							
D_biep.1	-1.26	-0.04	-0.64	0.23	-0.36	-0.11	0.42
D_biep.2	-1.15	0.09	-0.59	0.28	-0.48	0.17	-0.44
D_biep.3	-1.06	0.07	-0.55	0.23	-0.42	0.42	-0.11
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม							
(PSE)							
PSE1	1.40	3.60	2.53	0.45	0.18	-0.19	0.04
PSE2	1.00	3.50	2.35	0.47	0.20	-0.09	0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.47	0.27	0.59*	0.38
SocES	0.00	9.00	2.85	1.89	0.66	0.74**	0.59

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

ตารางที่ 50

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 112$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.46	0.73	0.21	-0.03	-0.49
social	1.44	5.00	3.23	0.85	0.26	0.16	-0.66
appear	1.33	5.00	3.30	0.77	0.23	-0.04	-0.42
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.34	0.33	-0.63	0.38	-0.60	0.20	-0.57
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.55	0.39	-0.71	-0.04	-0.10
D_biep.3	-1.20	0.32	-0.50	0.36	-0.72	-0.07	-0.75
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.53	0.59	0.23	-0.30	0.36
PSE2	1.00	4.00	2.43	0.65	0.27	0.05	-0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.81	0.53	0.29	0.53*	-0.34
SocES	0.00	9.00	3.09	2.02	0.65	0.55*	0.18

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .45

* $p < .05$.

เมทริกสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความสำเร็จสูงสุดของการทำงานเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)	.83**	.81**	-.35**	-.39**	-.36**	-.51**	-.55**	.06	.02
social	.43**	(.82)	.84**	-.37**	-.39**	-.35**	-.52**	-.50**	-.03	-.05
appear	.34**	.40**	(.82)	-.36**	-.39**	-.38**	-.55**	-.59**	-.02	.04
D_biep.1	.47**	.38**	.51**	(.57)	.44**	.42**	.26**	.13	-.02	.04
D_biep.2	.60**	.51**	.52**	.41**	(.58)	.57**	.11	.12	-.01	.01
D_biep.3	.45**	.44**	.44**	.31**	.40**	(.59)	.24**	.22	.05	-.01
PSE1	-.25**	-.11	-.27**	-.32*	-.11	-.03	(.78)	.67**	.08	.02
PSE2	-.31**	-.18	-.30**	-.32*	-.18	-.13	.53**	(.75)	.05	-.03
SocEF	-.10	-.10	-.23*	-.12	-.07	-.09	.16	.12	(.78)	.37**
SocES	-.06	.09	-.06	.09	.05	.06	-.03	-.00	.16	(.51)
M	3.54, 3.46	3.33, 3.23	3.39, 3.30	-0.64, -0.63	-0.59, -0.55	-0.55, -0.50	2.53, 2.53	2.35, 2.43	1.76, 1.81	2.85, 3.09
SD	0.38, 0.73	0.46, 0.85	0.40, 0.77	0.23, 0.38	0.28, 0.39	0.23, 0.36	0.45, 0.59	0.47, 0.65	0.47, 0.53	1.89, 2.02

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีขนาดของความสำเร็จสูงสุดของการทำงานเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และตัวเลขเหนือแนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีขนาดของความสำเร็จสูงสุดของการทำงานเห็นคุณค่าในตนเองสูง

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

การวิเคราะห์ประกอบด้วยการทดสอบรูปแบบโมเดล (model form) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 2
4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 3
5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) กับสมมติฐานข้อที่ 5
 7. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) กับสมมติฐานข้อที่ 6
 8. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) กับสมมติฐานข้อที่ 7
 9. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 8
 10. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) กับสมมติฐานข้อที่ 9
 11. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 10
 12. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) กับสมมติฐานข้อที่ 11
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 28 ครั้ง พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 29.77 ที่องศาอิสระเท่ากับ 21 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .097 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.42 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

(กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 30.98 ที่องศาอิสระเท่ากับ 22 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .097 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.41 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 1.21 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือรูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 31.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 23 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .102 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.39 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และ

ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.95 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 32.28 ที่องศาอิสระเท่ากับ 24 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .120 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.35 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.35 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุป

ได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 37.16 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .047 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.49 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .04 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 4.88 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

สำหรับการทดสอบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ถึงโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 12 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกโมเดล แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ดังนี้ให้มีค่าเท่ากัน ได้แก่ ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหน้าองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหน้าองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้

ภายนอก (TD) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือโมเดลตามสมมติฐานทั้ง 7 โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) พบว่า โมเดลสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 8 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลตามสมมติฐานที่ 4 ซึ่งเป็นโมเดลที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 52

ตารางที่ 52

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	29.77	21	1.42	.097	.97	-	-
2. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	30.98	22	1.41	.097	.97	1.21	1
3. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	31.93	23	1.39	.102	.97	0.95	1
4. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	32.28	24	1.35	.120	.97	0.35	1
5. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	37.16	25	1.49	.047	.96	4.88*	1
6. GA BE	38.74	26	1.49	.047	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
7. GA BE LX	60.16	32	1.88	.004	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
8. GA BE LX LY	105.12	36	2.92	.000	.91	โมเดลไม่กลมกลืน	
9. GA BE LX LY TD	142.70	50	2.85	.000	.90	โมเดลไม่กลมกลืน	
10. GA BE LX LY TD TE	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	
11. GA BE LX LY TD TE PH	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	
12. GA BE LX LY TD TE PH PS	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

$p < .05$.

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	1.21	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.95	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.35	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	4.88*	1
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 7 เทียบสมมติฐาน 6	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 8 เทียบสมมติฐาน 7	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 9 เทียบสมมติฐาน 8	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 10 เทียบสมมติฐาน 9	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 11 เทียบสมมติฐาน 10	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 12 เทียบสมมติฐาน 11	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 มีรายละเอียดดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดต่างกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.32$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีค่าเท่ากับ $-.72$ แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมระหว่างสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.45$ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.26$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ หรือ $.001$ ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทาง

สังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดต่างกัน โดยขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.26$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีค่าเท่ากับ $-.84$ เช่นเดียวกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีขนาดต่างกัน โดยขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.26$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.84$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R^2) จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 10.20 ซึ่งต่ำกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ถึงร้อยละ 54.60

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 53 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 54

ตารางที่ 53

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.18*	-	-0.18*	0.35	-0.02	0.33
	<i>SE</i>	0.09	-	0.09	0.21	0.05	0.20
	<i>t</i>	-2.04	-	-2.04	1.69	-0.32	1.69
	<i>SC</i>	-0.26*	-	-0.26*	0.38	-0.02	0.36
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.03	-	-0.03	-0.48*	-0.00	-0.48*
	<i>SE</i>	0.09	-	0.09	0.21	0.01	0.21
	<i>t</i>	-0.31	-	-0.31	-2.26	-0.20	-2.27
	<i>SC</i>	-0.04	-	-0.04	-0.52*	-0.00	-0.53*
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.10	-	0.10
	<i>SE</i>	-	-	-	0.32	-	0.32
	<i>t</i>	-	-	-	0.31	-	0.31
	<i>SC</i>	-	-	-	0.07	-	0.07
R^2			.102			.190	

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.19	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-0.32	.05	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-0.45	-0.47	.58	1.00

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

* $p < .05$, สองหาง.

ตารางที่ 54

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.06***	-	-0.06***	-0.07	0.07	-0.00
	<i>SE</i>	0.01	-	0.01	0.50	0.12	0.25
	<i>t</i>	-4.51	-	-4.51	-0.14	0.61	-0.00
	<i>SC</i>	-0.84***	-	-0.84***	-0.05	0.05	-0.00
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.01	-	-0.01	0.04	0.02	0.06
	<i>SE</i>	0.01	-	0.09	0.45	0.11	0.24
	<i>t</i>	-1.45	-	-0.16	0.10	0.16	0.26
	<i>SC</i>	-0.21	-	-0.21	0.03	0.01	0.04
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-1.27	-	-1.27
	<i>SE</i>	-	-	-	5.56	-	5.56
	<i>t</i>	-	-	-	-0.23	-	-0.23
	<i>SC</i>	-	-	-	-0.06	-	-0.06
<i>R</i> ²			.546			.002	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		-0.02	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-0.72	-0.03	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		.26	.04	-0.57	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

****p* < .001, สองหาง.

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) แต่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .05 และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ -.03 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.47 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .04 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .58 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.57

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) แต่มีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.00$ และขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $.01$

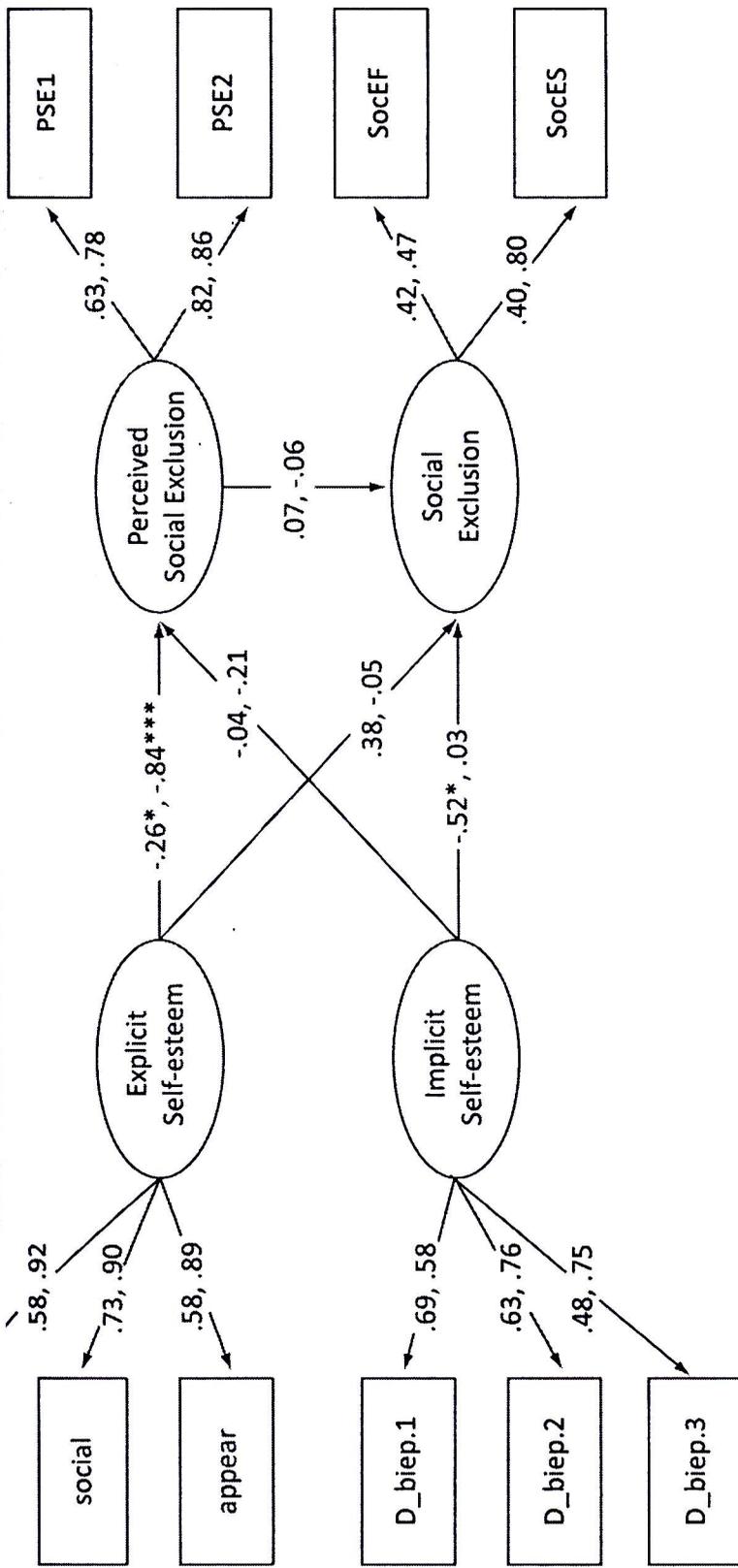
เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์หิอิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ $.36$ มากกว่าขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ $-.00$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลรวมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $-.53$ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.04$ เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลรวมของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.07$ แต่การรับรู้การถูกกีดกันทาง

สังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.06

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 19.00 ซึ่งมากกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.20

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันมากกับผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยเฉพาะอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีทิศทางเป็นลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขนาดอิทธิพลค่อนข้างสูง แต่อิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีทิศทางเป็นบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขนาดอิทธิพลต่ำ สอดคล้องกับผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลที่พบว่า ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ความแตกต่างระหว่างอิทธิพลนี้อาจเป็นเหตุผลให้ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นตามทฤษฎี

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับ ในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ โดยแสดงดังภาพที่ 24

Chi-square = 29.77, $df = 21$, $p = .097$, GFI = .97, RMR = .01, RMSEA = .06

ภาพที่ 24 มิเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพหุคูณของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหน้าของคัมภ์ประกอบมาตรฐาน; ตัวเลขอันดับสองคือค่าพหุคูณที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหน้าของคัมภ์ประกอบมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างสองกลุ่ม พบว่า เมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) โมเดลจะมีความสอดคล้องกลมกลืนมากที่สุด นั่นก็คืออิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้นควรมีค่าอิทธิพลที่เท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องฯต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องฯสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลระหว่างสองกลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่ 1 และในกลุ่มที่ 2 พบว่า มีขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลแตกต่างกันมาก ซึ่งเมื่อกำหนดเงื่อนไขบังคับให้มีค่าพารามิเตอร์เท่ากัน โมเดลก็จะไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 55

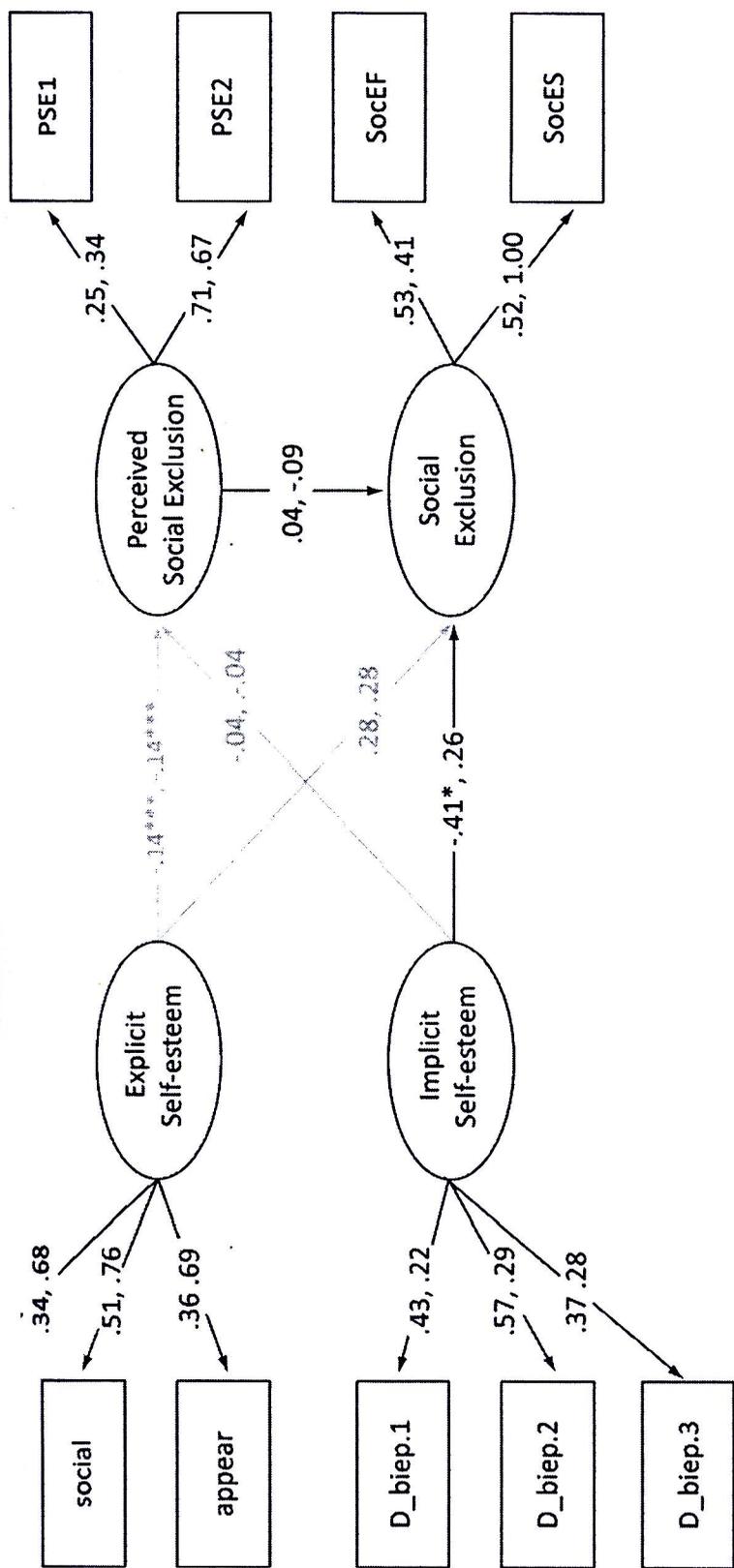
นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ และเป็นโมเดลที่มีรูปแบบสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่ม กำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 25

ตารางที่ 55

ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรเหตุ → ตัวแปรผล	กลุ่ม(1)		กลุ่ม(2)	
	ขนาดความไม่สอดคล้องต่ำ	IE	ขนาดความไม่สอดคล้องสูง	IE
Matrix GA (Gamma)				
SSE → PSE	-0.06***	-	-0.06***	-
(การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.01)		(0.01)	
SSE → SE	0.33	-0.01	0.33	-0.19
(การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.19)	(0.01)	(0.19)	(0.17)
ISE → PSE	-0.02	-	-0.02	-
(การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.01)		(0.01)	
ISE → SE	-0.49*	-0.00	0.31	0.01
(การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.22)	(0.00)	(0.31)	(0.03)
Matrix BE (Beta)				
PSE → SE	0.10	-	2.42	-
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม → การถูกกีดกันทางสังคม	(0.21)		(3.52)	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(1) ขนาดความไม่สอดคล้องต่ำ				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.11	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.14	-.49	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.18	.02	.57	1.00
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(2) ขนาดความไม่สอดคล้องสูง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.00	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.73	.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.25	.11	-.59	1.00
Chi-square = 32.28, df = 24, p = .120, GFI = .97, RMR = .02, RMSEA = .06				

*p < .05, สองหาง. ***p < .001, สองหาง.

Chi-square = 32.28, $df = 24$, $p = .120$, GFI = .97, RMR = .02, RMSEA = .06

ภาพที่ 25 ไม่แสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมและการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องของค่ามากที่สุด

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพหุคูณที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน. ตัวเลขอันดับสองคือค่าพหุคูณที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่านำหนัก

องค์ประกอบมาตรฐาน

3.6 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีวิเคราะห์กลุ่มพหุ

3.6.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง และ 2) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.6.1.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ซึ่งเป็นตัวแปรแฝงหนึ่งในโมเดลสมมติฐานการวิจัย โดยเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงด้วยการทดสอบสถิติที (Independent Sample *t*-test)

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variance) ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก่อนการทดสอบสถิติทีโดยสถิติทดสอบ Levene's test พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน นั่นคือ มีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง จึงทดสอบสถิติทีแบบกรณีความแปรปรวนเท่ากัน (equal variance assumed)

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยใกล้เคียงกัน ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 56

ตารางที่ 56

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ตัวแปร	กลุ่ม	M	SD	Levene's test		t-test	
				F	p	t	P
ISE	ต่ำ (n = 108)	-0.60	0.24	0.13	.718	1.23	.220
	สูง (n = 109)	-0.56	0.25				

3.6.1.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ซึ่งเป็นตัวแปรแฝงหนึ่งในโมเดลสมมติฐานการวิจัย ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) โดยเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงด้วยการทดสอบสถิติ (Independent Sample t-test)

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variance) ของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก่อนการทดสอบสถิติที่โดยสถิติทดสอบ Levene's test พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) มีความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน นั่นคือ มีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง จึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ด้วยสถิติทดสอบที่แบบกรณีความแปรปรวนเท่ากัน (equal variance assumed)

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับที่กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ใกล้เคียงกัน ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 57

ตารางที่ 57

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ตัวแปร	กลุ่ม	M	SD	Levene's test		t-test	
				F	p	t	P
D_biep.1	ต่ำ (n = 108)	-0.66	0.30	0.27	.603	1.18	.238
	สูง (n = 109)	-0.61	0.31				
D_biep.2	ต่ำ (n = 108)	-0.61	0.36	1.25	.264	0.58	.561
	สูง (n = 109)	-0.58	0.33				
D_biep.3	ต่ำ (n = 108)	-0.54	0.32	0.01	.936	1.04	.301
	สูง (n = 109)	-0.49	0.31				

3.6.2 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ประกอบด้วย ตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous variable) จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) โดยตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3)

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

3.6.2.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 3 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวข้องภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .30 ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .24 และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .27

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 58

ตารางที่ 58

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
D_biep.1	(.57)		
D_biep.2	.30**	(.58)	
D_biep.3	.24**	.27**	(.59)
<i>M</i>	-0.66	-0.61	-0.54
<i>SD</i>	0.30	0.36	0.32

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

** $p < .01$, สองหาง.

3.6.2.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 3 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยแยกพิจารณาตามตัวแปรสังเกตได้ อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .57 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 33 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .52 โดยมีการ

แปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 27 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .47 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 22 ตามลำดับ

3.6.2.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลการวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 1.000 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรมีน้ำหนักองค์ประกอบต่อตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 59 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 26

ตารางที่ 59

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง

โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

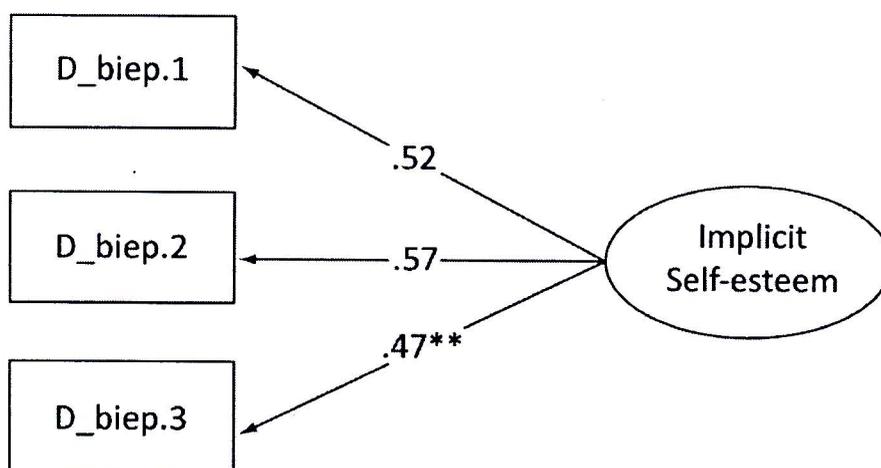
ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.16	<-->	<-->	0.27	0.16	0.52
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.33	0.21	0.57
(Implicit Self-esteem) -	D_biep.3	0.15**	0.06	2.70	0.22	0.15	0.47

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = 1.000$.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS =

Standardized solution, SC = Completely standardized solution

** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = 1.000$; ** $p < .01$.

ภาพที่ 26 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

3.6.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.6.3.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 3 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .43 ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .42 และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .41

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 60

ตารางที่ 60

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
D_biep.1	(.57)		
D_biep.2	.43**	(.58)	
D_biep.3	.42**	.41**	(.59)
<i>M</i>	-0.61	-0.58	-0.49
<i>SD</i>	0.31	0.33	0.31

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

** $p < .01$, สองหาง.

3.6.3.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 3 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยแยกพิจารณาตามตัวแปรสังเกตได้ อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิตินั้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงที่สุด คือ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิตินั้นตนเองและมิตินั้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผัน

ร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปร การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .63 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 40 ตามลำดับ

3.6.3.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลการวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .987 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรมีน้ำหนักองค์ประกอบต่อตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 61 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลการอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 27

ตารางที่ 61

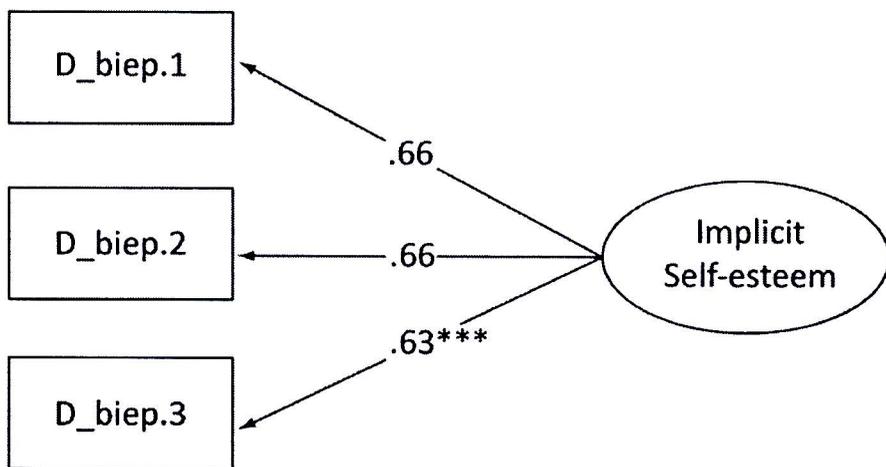
ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.20***	0.04	4.70	0.40	0.20	0.63

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = .987$.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = .987$; *** $p < .001$.

ภาพที่ 27 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

3.6.4 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

การวิเคราะห์จะประกอบด้วยการทดสอบรูปแบบโมเดล (model form) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

โดยในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ($LX(1,1)$) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ($LX(1,1)$) กับสมมติฐานข้อที่ 1

แปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (LX(2,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 2

4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่มีมิติเน้นความสัมพันธ์ (LX(3,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 3

5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 0 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 1.000 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 แสดงว่าโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (LX(1,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ

0.73 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .394 โดยค่าไค-สแควร์สัมพันธ์เท่ากับ 0.73 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.73 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์ค่านำหน้าองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่ สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลง ตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่า นำหน้าองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มี ต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติ เน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหน้าองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มี ต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติ เน้นตนเอง (LX(2,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบ หลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 0.82 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ระดับ นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .665 โดยค่าไค-สแควร์สัมพันธ์เท่ากับ 0.41 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนี รากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตาม สมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.09 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหน้าองค์ประกอบของตัวแปร สังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็น คุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง ให้มีค่าเท่ากันใน

กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (LX(3,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 1.65 ที่องศาอิสระเท่ากับ 3 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .647 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.55 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.83 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ให้มีความสัมพันธ์ให้มีความสัมพันธ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นสัมพันธ์

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลง

ตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากับ โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 5.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 6 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .432 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 4.28 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 5.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 6 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .432 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.00 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอกให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ

รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) พบว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยข้อที่ 1 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยข้อที่ 1 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล และไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 3 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ 1 ซึ่งเป็นโมเดลที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 3 เมทริกซ์ในโมเดลให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แสดงดังตารางที่ 62

ตารางที่ 62

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	0.00	0	0.00	1.000	1.00	-	-
2. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้น ความสัมพันธ์พอ ๆ กัน)	0.73	1	0.73	.394	1.00	0.73	1
2. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นตนเอง)	0.82	2	0.41	.665	1.00	0.09	1
4. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์)	1.65	3	0.55	.647	1.00	0.83	1
5. LX TD	5.93	6	0.99	.432	.98	4.28	3
6. LX TD PH	5.93	6	0.99	.432	.98	0	0

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

ตารางที่ 62 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	0.73	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.09	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.83	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	4.28	3
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	0	0

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ คำนำน้หนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 63 และผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ คำนำน้หนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 64

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงผลภาพโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่าง และไม่มี ความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับ ในแต่ละเส้นทางการความสัมพันธ์ โดยแสดงดัง ภาพที่ 28

ตารางที่ 63

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ($n = 108$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _p)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.16	<-->	<-->	0.27	0.16	0.52
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.33	0.21	0.57
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.15**	0.06	2.70	0.22	0.15	0.47

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

** $p < .001$.

ตารางที่ 64

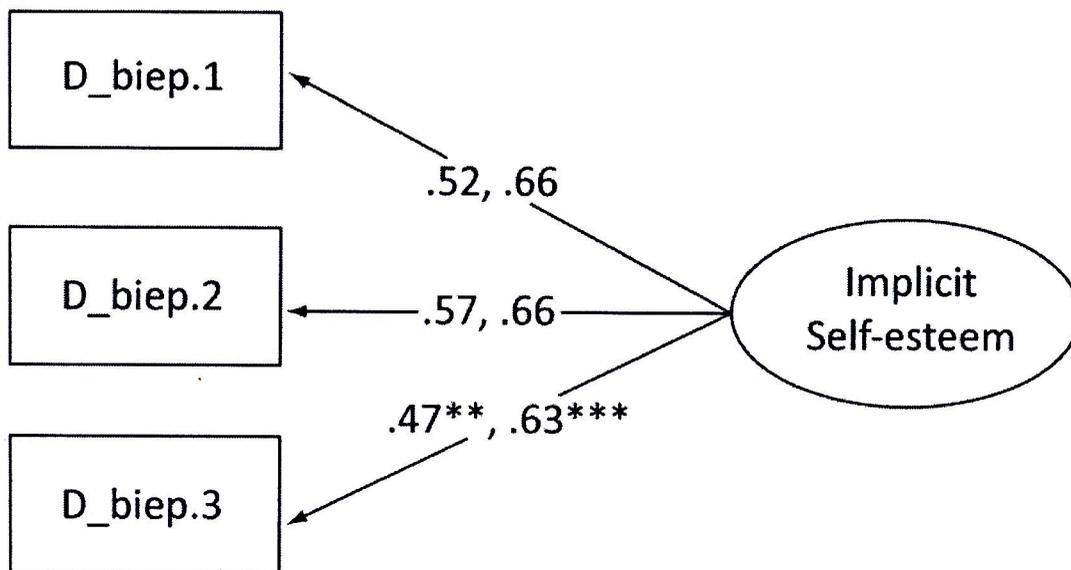
ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _p)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.20***	0.04	4.70	0.40	0.20	0.63

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00

ภาพที่ 28 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และไม่มี ความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรก คือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน;
ตัวเลขอันดับสอง คือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

ตารางที่ 65

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

		ผลการทดสอบ	
ข้อ	สมมติฐาน	สนับสนุน	ปฏิเสธ
1	โมเดลสมมติฐานสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์	✓ ($\chi^2(25) = 35.84, p < .05$)	-
2	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกตีกันทางสังคม	✓ (TE = -.60***, $p < .001$)	-
3	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกตีกันทางสังคม	-	✓ (TE = -.03, $p > .05$)
4	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกตีกันทางสังคม	-	✓ (TE = -.02, $p > .05$)
5	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกตีกันทางสังคม	-	✓ (TE = .03, $p > .05$)
6	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกตีกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-	✓ (ISE -> SE = .03, $p > .05$) (ESE -> SE = -.03, $p > .05$)
7	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกตีกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	✓ (ESE -> PSE = -.60***, $p < .001$) (ISE -> PSE = -.02, $p > .05$)	-

หมายเหตุ TE = อิทธิพลรวม (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน หรือ SC); ISE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกตีกันทางสังคม; ESE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกตีกันทางสังคม; ESE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกตีกันทางสังคม

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

		ผลการทดสอบ	
ข้อ	สมมติฐาน	สนับสนุน	ปฏิเสธ
8	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม		
8.1	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.88, \Delta df = 1$)
8.2	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.91, \Delta df = 1$)
8.3	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.43, \Delta df = 1$)
8.4	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม	✓ ($\Delta \chi^2 = 5.95^*, \Delta df = 1$)	-

หมายเหตุ TE = อิทธิพลรวม (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน หรือ SC); SE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม; ESE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม; ISE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.